

C. D. ZELETIN

*Nu-i mai ajunge
sufletului...*

Editura Sfera

C. D. ZELETIN

Nu-i mai ajunge sufletului...

Tehnoredactare: Bogdan Artene
Redactor: Serghei Coloșenco
Lector: Ritta Mintiade

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELETIN, C.D.

Nu-i mai ajunge sufletului.../C.D. Zeletin. -
Bârlad: Sfera, 2005.
ISBN 973-8399-65-3

821.135.1-1

Editarea acestei cărți este un omagiu al Academiei
Bârlădene adus președintelui ei de onoare.

C. D. ZELETIN

*Nu-i mai ajunge
sufletului...*

Poezii

**Editura Sfera
Bârlad, 2005**

Mărturisire

Volumul de față ilustrează întâia mea vocație, poezia. E cu puțință ca, urmărită de-a lungul unei vieți, receptarea ei să lase impresia de a fi fost trădată în favoarea altor îndeletniciri scriitoricești. Nimic mai neadevărat, dar dacă totuși un anume cititor nu se va putea desprinde de această părere, evocând argumentele obiectivării, îl voi ruga să ia seama la faptul că poezia se află în tot, risipită, vorba lui Arghezi, *ca o mireasmă-ntr-o pădure...* Iar cei care, eventual, îl cunosc pe autor vor fi cei dintâi martori ce au întrezărit vibrația ei în întreg modul lui de existență.

Cele două părți, *Călătorie spre transparență și Andaluzia*, sunt florilegii, deci selectări în ani diferiți din cuprinsul mai îmbelșugat al unui scris care, totuși, nu izvorăște atât din expansiune cât din retracție. *Nu-i mai ajunge sufletului...* constă în două antologii unite, reprezentând, așadar, o suită de poezii alese. Într-o proză paradoxală, dramatică și tristă, pe care tocmai am început s-o scriu, intitulată *La arderea manuscriselor*, precizez că ani și ani de poezie ai vieții mele – care, iată, se apropie de vârsta profetului – s-au neantizat prin interdicția de a publica la care fusesem supus în deceniile terorii proletcultiste. Am recunoscut în cenușa fiecăreia dintre poezii pe cel ce eram atunci, nu pe cel care sunt astăzi. Iar dacă teribilele vremuri le-au aplicat ștanța

dureroasă de *opus igne*, smulgându-mi cu o ferocitate dozată bucăți din viața sufletească, ele m-au livrat fără să știe intact vieții spirituale, operându-și înainte purificarea *lor*, care mergea în paralel cu drumul purității *mele*, acela de a nu face nici o concesie – dar absolut nici una! – puterii politice, percepută de mine ca trecătoare, dar – vai! – trecătoare odată cu viața mea... În felul acesta, mi-am asumat de bună voie un destin sinucigaș, pe care totuși l-au salvat într-o bună măsură aceste două cărți. Ele mai mult îl amintesc decât îl exprimă pe acel poet potențial, care s-a confruntat prea puțin cu publicarea imediată. Poate că pare prezumțioasă mărturisirea aceasta, însă ar fi imoral să nu o fac astăzi...

Astfel, m-a alinat, neconținut și filozofic, speranța marelui Timp, fără să mă fi întărit satisfacția replicii imediate a clipei. Nu am ieșit însă nici vlăguit, nici scăzut. Arderea manuscriselor echivalează cu incendierea unor laboratoare lipsite de vină. Din ele izbutiseră să scape aceste două mostre finite, *Călătorie spre transparență și Andaluzia*, de natură să amintească faptul că ele există și că sunt produsul unei evoluții a scrisului meu pe care nu au mai avut de ce s-o demonstreze. Pe de altă parte, purificarea prin acest autodafe târziu nu are pricini să deștepte în mine nici păreri de rău, nici vreo pedepsire de sine, ci doar ușoara muștrare pentru slăbiciunea și indiscreția de a o fi mărturisit.

C.D. Zeletin

București, 13 martie 2005

CĂLĂTORIE SPRE TRANSPARENȚĂ

1977

Chiar și clintirea unui gând mă doare

Vin iar ninsori și iar o bântuire
cu dor de-a părăsi statornicii.
Aud cum curg prin ora de iubire
clătinătoare crengi de veșnicii...
Curând va bate ceasul bolții ninse
și inima se va lipi de sol.
Nu vreau s-o știu... Cu brațele prelînse
pe lungi ninsori și absorbit de gol
și desprinzând celulă de celulă
din trupul răstignit în amintiri,
cu tine vreau, în cea mai calmă hulă,
să fim iar început și bănuiri!
Ah, cum presimt! Sărutul stă să țipe,
uitat de limpezitul meu tumult,
și tu ești și-aud în tine clipe,
iar eu nu sunt și nu vreau să m-ascult...
Intrăm în veșnicie c-o ninsoare
și dinafară, liberi, ne privim.
Chiar și clintirea unui gând mă doare.
Nu mai suntem. Nu încerca să fim.

Asupra lumii

Împletire, despletire
din liane de nisip,
viscole de amăgire
troienesc pe arhetip.

Te rup gânduri în neștire,
visuri iar te înfirip,
împletire, despletire
din liane de nisip.

O secundă de iubire
pentru veci ți-ar da un chip:
dorul de încremenire
strigă-n setea lui Oedip,

împletire, despletire!

Mă strigă...

**Mă strigă, mă strigă,
din pelinul uscat și sărac,
pasărea privind toamna
aburie pe zări.**

**N-ar vrea să deprindă, n-ar vrea,
dulceața vitregă a țării...
Pala de vânt, pala de vânt
nu-i mai încercă diafanul trup,
ca palma viguroasă luciul
unui ban dezgropat.**

**Mă strigă, mă strigă
toamna pe zări.**

Sub ploaia străvezie și tactilă...

Sub ploaia străvezie și tactilă,
dorm arborii îmbrățișați în gând,
mareea ierbii, roabă la argilă,
n-a mai visat de cine știe când...

Egal surâde timpul, picurând
din ornicele treze pe șindrilă.
Dorm arborii îmbrățișați în gând,
sub ploaia străvezie și tactilă.

Se sting bulbucii, aburul plăpând
întinde pleduri firave de milă,
iar eu ascult, din adâncimi urcând,
singurătatea vieții pulsatilă.

Dorm arborii îmbrățișați în gând.

Călătorie spre transparență

Mă urmărește verdele vieții,
ca pe viață străveziul morții.
Culori îmi scoate înaintea viața,
ca să-mi ascundă transparenta moarte.
Când vine gândul, ca o mântuire,
mai mult mă prăbușește-n transparență,
încât – vai ! – mie însumi par copilul
rostogolit din leagănul naturii...
Azwârle-i, buno, scutecul tău verde
și-n drum o pajiște de maci frenetici,
acoperă-l în azurii zaimfuri
și văzul orb mai bine întărește-i!

Cine să mai întârzie...

Gândul plimbă coruri prin univers,
mă afund, afund în marea operă...
Cine să mai întârzie pe-un vers,
când totul se-acoperă!

Cât mă păsuiește rostul astral,
fără să mă spulbere, spulbere,
suferă-mi sufletul, Desăvârșite Cristal,
și jocu-i de pulbere!

Pulsând sub seve infinitul alburn,
umerii tineri îmi scapără, scapără.
Prin viscolul limpede mă strigă Saturn:
ce te mai apără?

Vin mâinile de fum ale-amintirii...

Vin mâinile de fum ale-amintirii,
cu nourii sosesc, de-a rostogolul,
coboară șovăind ca alcoolul
și scotocesc prin vraștea iubirii.

Cum frunzei moarte răvășesc atolul
și sunetul dau prin pași nemaiclintirii,
tresar, un paznic al încremenirii,
să nu trezesc în suflet stânci și golul.

Dar mă aspiră înserarea sobră
și-n negura știută-neștiută,
se-aprinde al ferestrei ochi de cobră.

Se poticnește vântul, ca o ciută,
într-a pădurii pletoră octobră
și-n plânset scurt cu lacrimi mă sărută.

Suflete, știi câte...

Părăsind țâțâna
vechilor fixări,
cum mă schimbă mâna
dulcii întâmplări!

În secunda ce nu
seamănă cu alta,
îmi găsesc edenul,
recunosc-mi dalta.

Visul frunuseții,
prin zenit, miraj,
poartă nava vieții
pururi în tangaj.

Plimbă îndoiala
umbre pe zăpezi
și ia foc urzeala
verbelor herezi.

Numai reveria,
flacăra de-alcool,
sue cu beția
sacră de trup gol.

Stărilor urâte
ochii ți-s inerti,
suflete! Știi câte
frumuseții ierți...

Cu doi ochi străvede
orbul heruvim,
dar cu mii nu vede
iadul din sublim!

Clatină-se clate
marele zadar!
Gândul peste toate
cade ca un har.

Sustras freaticelor pânze...

În van penița-n veșnicie scurmă
și gândului urmează bumerangul:
cât nu-înverzesc vlăstarele în urmă,
secundelor voi distila dang-bangul...

Dar urma gândurilor mele unde-i
și căror munți a încrustat bazaltul?!
Sunt hărăzit pesemne eu secundeii
să-i calc adâncul, nu să-i urc înaltul.

Viața-mi împietrește, lac în beznă
sustras freaticelor pânze, primenirii.
– Apleacă-se o trestie din gleznă,
spre a-i trezi iluzia clintirii!

Se învârtește lin zădărnicia
și trista viață e-n zadar voioasă...
Își scutură în mine veșnicia
stelare paie dintr-un cuib de casă.

Ochii mulți

**Heruvime cu ochi mulți
și cu suflet transparent,
când privești și când ascuți,
simți un tremur delincvent!**

**Pieptul cere să exuți,
pururea adolescent,
heruvime cu ochi mulți
și cu suflet transparent.**

**Printre drepti, printre adulți,
tu visezi, etern segment,
c-un sărut să te insuți,
existent... inexistent...**

Heruvime cu ochi mulți.

Desăvârșirea capătă reticul...

În suflet se strecoară o arsură
și căreia nu-i aflu mângâiere,
trezită veșnic de cuvânt, ce-mi fură
din pururi neîncheiata mea tăcere.

Desăvârșirea capătă reticul,
pe umeri de cristal răsare brumă
și ies, când ora-i tulbură nimicul,
în lumea nestatornică de spumă.

În mine împlinirii fac mormânt,
dar în afară mă dedau luminii,
stejarul ce acoperă sub vânt,
cu murmur, dumnezeul rădăcinii.

Iar când îi sunt singurătății mire
și-n vârful astral ajuns îi beau înaltul,
mă și alungă setea de-împletire
a sufletului meu cu altul...

**Tot ce închei se-încheie cu fisură,
tot ce deschid se-închide și mai tare,
aceasta mi-e statornica arsură
și căreia nu-i aflu alinare.**

Harfă istovită

**Pădurea, harfă istovită,
mi-a spus în clipa morții ei
un gând pe care niciodată
nu l-a îmbrăcat în vreun cuvânt.
Și l-a șoptit așa de încet,
că numai ea l-a înțeles,
iar mie mi-a părut suspin
ce-ar murmura cumva o taină,
un lucru vechi pe care-l știu
și nu mi-l pot aduce-aminte...**

Spre camera dinăuntru...

Spre camera dinăuntru,
toamnei frunzele când ard,
tot mai des pășesc și intru,
eu, buiacul goliard!

Visele cu ac subțire
șes o zare și-o aleg,
până curg lumini de sire
pe întregul neîntreg.

Cum mă-închid întru deschisul
sufletului alb culbec,
dincolo mă-aspiră-abisu-n
care trec și nu mai trec.

Ascult nesfârșirea ninsorii...

**Ascult nesfârșirea ninsorii,
ard templele toate în nori
și-mi pare că-aripile morii
din cer trec cenușa în flori.**

**Nu-s visuri mai ample de glorii
în bieții învinși muritori.
Ascult nesfârșirea ninsorii,
ard templele toate în nori.**

**Când visu-i comoara comorii,
o, trup al Ideii, cobori,
sărută în somn visătorii,
așterne-te țărni și mori!**

Ascult nesfârșirea ninsorii.

Faleză sălbatică

Piramidei verii
totul îi străvezi:
mi s-au dus truverii
plinelor livezi.

Trupul de-astă vară-n
dor de arhetip
mi se moaie – ceară
suptă de nisip.

Soarele-n augùstul
vârf sacerdotal
mă-înfășoară-n mustul
trădător din val.

Clipe curg din leșul
sufletului meu,
grauri cu cireșul
fug instantaneu.

Deodată-mi pare
viața, ciudat,
lungă așteptare
a ceva uitat...

Când se-înclină stogul
bolții de-ametist,
plânge inorogul
sufletului trist.

Părăsindu-mi marea,
între munți, târziu,
cresc în întrebarea
iezerului viu.

În legănare

Cad frunzele, se alipesc de lut,
scriind în gol cum moare un sărut.

Prin universul galben și defunct,
se leagănă spre nevăzutul punct.

O altă viață-încep după cădere:
nu le mai ține-n ram nici o durere...

În aerul lasciv de melancolic,
schițează câte-un zâmbet diabolic,

anume parcă, spre-a-mi trezi în gând
năluca unei șoapte: „Pe curând!”

Trec frunzele... Sfârșit, ori început...
Se-adună cerul tot într-un sărut.

Fum de frunze

**Fum albastru din grădini,
vis al faptului de sară,
iar se zbat în maluri tari
apele de primăvară!**

**A scos iarăși aripi moi
mugurul din carapace,
nervii timpului aprinși
să-l ațâțe, să-l dezbrace,**

**ca să tremure în zori
și mirarea să și-o cânte...
– De ce taci, înnegurat,
parcă-ai ști ceva, pământe!**

**Fruntea neagră îți asudă
și prin gând ți se abate,
c-or să moară înspre toamnă
frunzele cutremurate,**

iar din urma chinuită,
spre april, când apa cântă,
o să urce iarăși fumul
care-acuma te frământă...

1953

Sosește ora târzie...

Sosește ora târzie
când negreșit mintea dă peste
bucuria vieții,
dar sufletul,
sufletul
s-o mai trăiască nu poate...
Abia atunci descopăr
că bucuria de altădată
a inimii
era o negăsire.
Viața îmi trece prin viață,
negurile de ieri
prin limpezimea de astăzi
și-mi pare deodată
că nu am trăit.

Îmi pare deodată
că nu am trăit...

Ziua

Aud lăuntric ziua căzând în săptămâni,
ca pietrele desprinse prin bezna din fântâni.
Aleargă alungată de altele, de-a dura,
Ce-i sus fior, adânc, e lovitura.

O știi!

În nevăzut,
pe-o pajiște de suflet clădește calm trecut,
la fel după cum lină când curge prin nervuri,
coboară-n lutul vârstei puberele păduri.

Auzi-o!

Înspre mâine,
Parcă-a numit hotarul vieții ce-mi rămâne,
ca un ecou ce-n margini de codru reajuns,
dă știre de adâncul pe care l-a pătruns...
Aș vrea să știu pe-acolo măcar un fir de ceață,
dar gândului n-am vreme de dat – e dimineață!
Mișcarea se încarcă în simțuri; orice rază
dă timpului o daltă și dalta mă sculptează.

Încheg conturul zilei elastic pe figură,
dar noaptea mă cutremur, pe-aproape-i o ruptură,
alunecă-împlinirea la rându-i și simt anii
cum își deschid atolul urcatelor căderi
și-așteaptă ziua care, în visuri și strădanii,
desăvârșește restul ce i-a rămas de ieri.

Cimitir pe zare

Viețile pier, viața rămâne,
câtă absență, câtă prezență!
Lespezi naive, oarbe bătrâne,
toate acopăr o transparență.

Cântă o fată – clocot prin grâne,
scapără holda-n sacră demență,
viețile pier, viața rămâne,
câtă absență, câtă prezență!

Treier toți snopii minții stăpâne,
pleavă aștern pe marea esență.
Morții prin mine trec să îngâne
pururi totala indiferență...

Viețile pier, viața rămâne.

Rare păsări sălbatice...

Rare păsări sălbatice
sfâșie negura diluviului meu,
hărăzite să plutească mereu,
rare... sălbatice...

Nave disperate,
nu mai aud ceasul cosmic cum bate.

Numai eu...

Numai eu,
iar și iar,
la solii presimțite tresar...

Le percep în țipete gândul
descoperind că pământul,
devenit dintr-o dată sonor,
nu este al lor.

Nu este al lor...

**Negura diluviului nu se desface.
O, de s-ar prăbuși din zenit,
în sfincși s-ar preface!**

Mâinile lui Enescu

Cum poate pala veșnicie,
ce altădată v-a aprins,
să-încheie astăzi mărturie
cumplitei ore când v-ați stins?

În lumi de basme adumbrite,
stau iele plânse la izvor,
c-au fost de-o scripcă-înebunite
întâia oară-n viața lor...

Poate că legea ce supune
vâltori de aștri, împrumut
v-a dat scânteii, și de pe strune
le cheamă iarăși în ținut,

să le fixeze pe vecie
în locul care-a așteptat,
căci altfel, marea armonie
a cerului s-ar fi surpat.

1955

În liniștea interioarei mări...

Lovește-un an și altu-n cei treizeci
și încă o neliniște-n agoră
mângâie cu reptila mâinii reci
a frunții mele vânzolită proră.

...De-aș fi pădurii sânul alinat
ce pânza ploii mistuie pe-încetul,
nu în filon atomul tulburat,
când pe deasupra a trecut magnetul!

În liniștea interioarei mări,
tresare vremii flota rea de harpe
și amintirile-n încăierări
îmi sună-n suflet șuierat de șarpe.

Surprind într-o secundă ani, suspin
și orice tresărire-mi pare-o gheară
ce trage lanțul orelor ce vin...
...La colț sosește almanahul. Iară.

Perpetuum

Scăpărătoarea mare, fără lege
își scutură imensul așternut,
în orice clipă altfel prefăcut,
zbatându-se-ntr-o formă să-și închege
un vis temut...

Rostogolește tunete sub nori,
magnetizându-și munții călători
și doar târziu, neîntrupată-n vreri,
ruină, se topește sub tăceri.

Atunci în scoici se deslușesc vibrații
și sub poleiul apei sideral,
presimt cu marea-n alte căutări
se-aruncă-n ea și-aleargă vertical.

În candida frățietate...

Cutremur sacru de ninsoare
sub conul tainicului bec,
în largul nopții călătoare,
trec arborii vieții, trec.

Sorb geniul clipei de pe față,
spre intersecții de idei.
De-aș ști și moartea că e-o viață,
m-aș da pentru secunda ei...

Când aștri stau să se alunge
și-mi trec uimirile-n uimiri,
o viață numai nu-mi ajunge
nici unei singure iubiri!

Mă simt doar printre fulgi lumină,
atât cât ar clipi o stea...
– Ah, numai dacă-ar fi să țină
ninsoarea cât viața mea!

**În candida frățietate
a vastei nestatornicii,
sătutul de eternitate
aspiră la vremelnicii.**

Sărutul

Eu nu respir, e numai o părere:
sufletul meu umbra altuia o cere.
Șoaptele cald par a fi murmurate:
eu nu vorbesc, e inima – și bate.
Ard ochii fără focuri de culoare,
n-aud un sunet, dar auzul doare.
Aș vrea să fug, rupându-mă din mine,
dar o tortură tragică mă ține
la cel ce sunt, la cel din amintire,
ca un tăiș ce taie o-împlinire...

În gând cu simpla întrebare...

**În gând cu simpla întrebare:
sunt sau nu sunt întâmplător,
stau tolănit în iarba mare,
privind la nouri c-un fior.**

**Mă amețește-n legănare,
fir de nisip, hamacul lor,
în gând cu simpla întrebare:
sunt sau nu sunt întâmplător.**

**Deodată o cutremurare
oprește nourii în zbor,
iar patul ierbii nor îmi pare
și plec pe iarbă călător,**

în gând cu simpla întrebare.

Ninsoarea sacră

Spre arbori mă îndrept și nu mai știu
nimic din piatra încremenirii tale,
când al ninsorii animat pustiu
călătorește-n dune verticale...

Ah, numai de-ar cădea mereu ninsori,
așa doar să mai ies din amânare,
să las odaia unde poți să mori
și nimeni să nu-ți pună o întrebare!

Spre-al umerilor de ninsoare stol
mă-arunc! Iar mâna candidiei zeite
și degetele, către tot ce-i gol,
aleargă într-un viscol de noițe.

Tresar în jur cu foșnet viu de bălți,
potopul fulgilor nu-mi lasă-o rază,
când nevăzuta pulbere de dălți
singurătatea o fărâmițează.

Ajuns într-al ninsorii sacru pisc,
uit numele-i de mare cuviință
și stau cu gândul, unic obelisc,
păzit de vasta albă stăruință.

Vin tot mai rar dinspre simțire vești,
nu mai exult și nici nu mă mai sperii
și nu mă mai întreb de scazi ori crești
în pururi retractilele-ți imperii.

Înalt, ca după plânsul îndeajuns,
văd totu-n linii ample, văd alboarea,
pătrunsul inimii s-a despătruns
și mă dezleagă pentru veci ninsoarea.

Străbat invers călătoria ei,
lăsând în urmă linele colinde,
iar gândul, picătură de ulei,
pe apa veșniciei se întinde.

Adormirea plajei

Plajă goală de o mie de ani,
valuri,
nebune în larg, înțelepte la maluri...

Privesc de pe țărmul înalt, năpădit
de iarba prin care presimt insolența
timpului...
Cuprins de-îmbrățișarea cerului cu apa,
stau amețit ca un veșmânt între două
trupuri îmbrățișate.

Trece un plug pe plaja transpirată,
încet, încet, trăgând din urmă
o mie de ani.
Stă în apus să explodeze Phoenix...

Firul de nisip, cioplit un mileniu,
se cutremură la fiece secundă:
– N-o fi asta clipa așteptată?

**Făina de trupuri e gata
să zică sieși: acum!
Stă în apus să explodeze Phoenix,
dar seara coboară gândind la altceva.**

Musica aperta

Mi-ar fi de-ajuns după viață moartea,
dar sunt atât, atât de-amestecate!
Nici nu mă-îndrept către secunda vieții,
că mă și-împiedic de vecia morții...
Îmi trebuie un cântec dinspre toate
și peste tot îmi trebuie-o lumină,
să nu aud aripi precipitate
și să nu văd ce trebuie să vină.
Mai trebuie un cântec dinspre toate,
spre-a da desăvârșire slăbiciunii
prin care nu-îndrăznesc cu gheața minții
să tai cărări în codrul des al vieții,
ca să privesc ce pururi nu se vede.
Mai trebuie un cântec dinspre toate
și peste tot mai trebuie-o lumină.

Cochilii

În lăuntrice chilii,
goale de iubire,
adun zile – cochilii
la un țarm subțire.

Unghii unor foste mâini,
țarmul plâng s-apuce,
însă unda-n săptămâni
și în ani le duce...

Marea vremii, val de val
prin rumegătură,
sus, le trage către mal,
jos, spre-adânc le fură.

Nestatornicul ei cort,
repezindu-și harul,
în strălucitor efort
macină zadarul.

Tot însăilez c-un ghimp
horbota pribeagă,
să leg zile, însă timp,
timpul nu se-încheagă!

Iar când sparg marinul scut,
jos, revăd argila
și-mi găsesc atât trecut,
că mă prinde sila.

Cântecul desăvârșirii

**Ți-am dat tot ce-am avut,
nu mă am, nu mai sunt.**

**Primul rece sărut,
primul sobru cuvânt.**

**Liniști mari ne supun
și aud cum gândești.**

**Nu mai pot să m-adun
din ce sunt, din ce ești.**

Inscripție pe o piatră

**Ca să te rupă stâncii, să te taie,
să te sfârâme, ca să nu mai fii,
clepsidra vremii secole de ploaie
a scurs prin ațipitele-i trufii**

și a plimbat imense fierăstraie.

**Părerii de rău în mine se deșteaptă:
te cheamă viaducte, diguri sparte,
dar eu te-am pus la scară simplă treaptă
și nu te-am dat nici uneia din arte,**

tu, cea de sus, adusă-aici ca-n moarte!

**De forme-încremenirea ta pulsează
și-n apa de cleștar a-închipuirii
te văd urcând statuie, ca o rază,
străluminând grădini, când trandafirii**

dorm prăbușiți în somnul fericirii.

În munți sublimi un tânăr conifer
te-ar strânge-n rădăcinile rebele
și sprijinind țâșnirea lui spre cer,
prin el râvnirea ți-ai trimite-n stele

și eu te-am pus la scara casei mele!

Aș fi putut, cum ești așa de pură,
să încrustez în tine, rând pe rând,
pe cei ce-n pulberi și în vânt trecură,
pentru dreptate sânge aprinzând

și care-adesea scapătă din gând...

Dar fii oriunde-n firea zbuciumată:
sub brazi ce aștri scutură în hău,
în codrii de statui, la scări uitată –
eternă ești cât n-ai păreri de rău,

nici ieri, nici azi, nici mâine, niciodată.

1955

De-un timp, de pretutindenii...

Anii trec,
anii mei trec
și sufletul de-un timp,
de-un timp aleargă spre trup,
de pretutindenii aleargă spre trup,
ca un ocean ce s-ar salva de el însuși
sărind într-o barcă...

În jilț înalt

**Stau drept în jilț înalt și cresc
în fericirea mea, Pârvane,
cum sta hrisovul răzășesc,
străluminând între icoane.**

**Pierdut în visul românesc
și al vechimii diafane,
stau drept în jilț înalt și cresc
în fericirea mea, Pârvane.**

**Mormintele-mi deschid obloane
spre ochi, iar eu nici nu clipesc
în mâini când mi se-aprind piroane,
când toate se călătoresc,**

prin fericirea mea Pârvane...

Pentru uitarea murmurului

Toamnă – să ajungă o viață!

**Arbori, rugăciuni încremenite,
urcă prin pânza de frunză luând-o-n răspăr.
Cad și spală sufletul frunze felurite,
până sclipește cu luciu de gheață
marele adevăr.**

**Își sună oriunde nota
de fin fierăstrău...
Toamna trece prin toamnă,
memoria prin memoria
părerii de rău.**

**Cum n-am aflat, cum n-am știut
că zilele ce treceau,
zilele,
sunt trecut!**

Toamnă – să ajungă o viață!

...Să și uiți de uitare...

**Nu cad să mă termin, neisprăvitul,
și nici n-adun din frunze gândul mare!**

Ca într-o apă limpede...

În tot ce sunt ți-a-încremenit iubirea,
ca pulberea astrală-n minereu,
de-ar fi să mă zdrobească despărțirea
și în fărâme-am fi tot tu și eu...

Te-aștept, împletitură de ecouri,
ce între fapte oscilezi, și stări.
Te-ai risipit, un nor de-argint spre nouri,
ce se sfiește să se-întoarcă-n mări.

Cum să te strig? Însingurării mele
ar fi zadarnic să-i mai caut glas,
când îmi exiști, chiar de-ai plecat. Fidele,
doar clipele tristeții mi-au rămas.

Ce transparență-i astăzi în natură!
Privirile nu se opresc, ci trec...
În puritatea vastă și matură,
ca într-o apă limpede mă-î nec.

**Ah, noul! Cum trebuie și poate
să se întorcă-n mări ca-ntr-un destin!
Există-un cântec răsfirat în toate,
de când te-ai dus, și-a ațipit puțin.**

Întoarcere

Ovăzul sună, ceruri străvezii!

Aștept de-atâta timp – dar timpul ce mi-i?
Stă vreun ac drept în cumpenele vremii?
Și mă întorc... Merg amețit de dor,
îmi pare iar că mă respiră-un nor!
Alerg cu suflet dilatat să-l sorb,
de-atâta larg și străluciri sunt orb!

Ovăzul sună, ceruri străvezii!

Râd maci prin șanțuri și-mi aprind retina,
ovăzul sună amețind lumina,
se duce soarele sub deal... Extazul
alină mării verdelui talazul
și-n urmă doar miresmele vorbite
din veacul sălciei trimit ispite,
ele nu știu cum cineva mă-așteaptă,
cu streșină la frunte mâna dreaptă...

Ovăzul sună, ceruri străvezii!

Le spun pe nume tuturor, le strig,
mă-aud în rariști destrămat. Mi-e frig...
Cuvintele, sonore ciocănele,
se-ating de strunele ființei mele,
renasc sfios ecouri din trecut,
se-îmbină ce-i știut cu neștiut,
lăuntru se topește-n undă pură
și tot ce sunt palpită în măsură...

Ovăzul sună, ceruri străvezii!

Ovăzul sună, fumul urcă-n slavă,
sar peste gârla gângurind gângavă,
rup rozmarinul încâlcit și trec,
roi diafan, țânțarii mă petrec,
aș vrea să merg și repede și-încet,
cânt boccherinianul menuet,
respiră cald pădurea, sunt ușor,
în clipa asta aș putea să zbor...

Printre cuvinte

**Viața se scurge printre cuvinte,
ca printre pietre apa din ploi.
Mereu e viața mai înainte,
cuvintele veșnic mai înapoi.
Mă uit la pietre, ascult cuvinte
și cum să spun, Doamne, că ele-am fi noi,
când eu simt viața mereu înainte
și pururi cuvintele mai înapoi?!**

Împreună

De toamne care vin, de valuri ce se sparg,
te scutură pădure, te clatină catarg!
Că nucu-i o durere sfârșită și tăcută,
rămână taina frunzei de brume străbătută.
Să-închidem noi fereastra, să nu se mai audă
cum se așterne-o frunză pe altă frunză udă
și-n umbră visul fie strălucitor și mut –
departe de-împlinire, aproape de-început...
Mi se subție-auzul, o strună sunt și-aștept:
mă ține o vioară pe cel mai tânăr piept.
Fântânile pupilei le cauți și le prinzi,
de-atâta fericire mi-s ochii suferinzi...
Când stau alături ție presimt tăria mării
și cum respiri, prin unda transmisă a visării,
ritmează-o mare-n mine, rafală de rafală,
și toată energia-i se vrea universală...
Deschide-voi, dar, ușa, și de va fi să știi
că fulgerul aprinde flori albe în pustiu,
vom înota prin triste fărâme de catarg,
pe valuri care vin, pe valuri ce se sparg...

În stânca stearpă bată stăruitoare dalta;
vom încheia puternic o lespede cu alta,
trecând din mână-n piatră tăria-înfrigurată,
invită-n umbra calmă cu visul de durată.

1958

Ninge în parcul statuar

Scăpând dintr-al hârjoanei toi,
o nimfă se ascunde,
ca un izvor sub sălcii moi
cu licărul de unde.

Iar în firida de omăt,
suflarea i se curmă,
când, răsucită îndărăt,
ascultă pași din urmă.

Satirii prinși sub albul giulgi,
robi pietrei, n-au ce face
privind cum curg solarii fulgi
pe asprul lor torace

și pun pe umeri colțurați
sărut pe nea ușoară,
că pân' la urmă din bărbați
scot trupuri de fecioară.

1953

Cocorul

Deasupra piscului, cocorul
încetinește zborul,
un singur punct ce se abate
cu toată bolta pe cetate.
Aud cum inima ruinii
se deșteaptă,
bate...

Dărâmtura nimănu,
deodată, iat-o cuibul lui!

Nu-l bate gândul
că-n ierbi, de veacuri așteptându-l,
străine vipere zvârlite
în cuști, la cuceriri,
păzesc și astăzi cu priviri
atente,
singurătățile toamnei incandescente.

Și ele în ochi de otravă răsfrâng
cenușa și aurul frunzei
și purpura, sufletului toamnei,
gorgone-apărându-și nebune trecutul.

Susură frunzișurile toate și plâng
cocorul, pierdutul...

O cafea

Inele suprapuse ies în ceașcă,
zâmbind spre-al zațului scăzut atol:
mă înconjoară anii, prind să crească
peste-al vieții, ce-mi rămâne, gol.

În aburul pe care îl exală,
ecouri împietrite îmi fac semn,
reproducând imaginea fatală
pe care-o lasă fierăstrău-n lemn.

Mă bea o lăcomie temerară
și-n urma fiecărei sorbituri,
din băutura dulce și amară
rămâne-amprenta neînduratei guri.

Zăresc mai clar și totu-i mai subțire...
Cresc undeva când scad atât de lin?
În timp ce vreau să cred în nemurire,
vreau tot mai mult și cred tot mai puțin.

Mă reazăm pe o stranie asprețe,
înfiripată din întinsul ieri.
Ah, cât am suferit de tinerețe!
Mai simt nepotrivitele-i poveri...

Răstorn cu gura-n jos tăcuta cupă,
o lespede pe anii solitari,
și-mi cade-n suflet liniștea de după
cumplita doborâre de stejari.

Murmure sub imn

Gracili,
astral complicați,
într-o atmosferă de-o palmă,
cum pot fi eu unul când toți suntem frați,
cu slăbiciunea nobleței legați
într-un surâs și-o de-a valmă?!

Milenii
au tot învins șubrezenii,
uitând început de poveste.
Un joc
pe-aceeași fărâmbă de loc
și pulberi de oase, strat peste strat,
palimpseste...

Printre degetele vântului trece
veche cenușă, cenușă nouă...
Înalță-te, soare, i-i rece
făpturii de rouă!

Extaz nocturn

Nu aud cum mă mai doare
sufletul! Simt doar fiorii
întocmirilor ninsorii,
clătinate, călătoare...

Gândul lung pe fulgi mă cere,
gândul scurt în jos mă-îngroapă
cu imagini de-încheiere
ce-mi dau spaima rea de apă.

Deslușească-mă vâlvoarea:
mă ascund, îi stau și gata!
S-a pornit pe veci ninsoarea,
a încremenit lopata!

Din prezență în uitare,
brațele de nea mă smulg,
dragostea oricărui fulg
vine cu o depărtare.

Doar fereastra, astra galbă,
mă absoarbe în dorinți,
un surâs cu mii de dinți
prin obscuritatea albă...

Ah, mă cheamă, alternante,
în atotputernicii,
vase lungi comunicante
între două veșnicii!

Memorie

**Atâta memorie astăzi,
mâine atâta uitare...
Printre salcâmi,
în miera
apusului,
turuie turturica
după calul timpului,
turuie în van turturica
după calul nevăzut al timpului...**

Aequo animo

Curg arborii din cer pân' la pământ,
pun răni pe stâncă, valea o alină,
se prăbușesc în ei cu legământ
să urce iar lumina în lumină.

Fug arborii, cad arborii fugind
și liniștea universal auie,
țes veșnicia frunzei și o prind
în tot ce e, de parcă totul nu e.

Și fug în cer și se reped în lut,
mă rup în două-n fuga spre sorginte,
rămân cu frunzele care-au căzut
și-alerg pe vântul ce le ia-înainte...

Dezmorțire

**Pâcle rectilinii
torc de prin butuci
tremurul luminii
sfintelor năluci.**

**Via înțeleaptă,
șiruri de-întrebări,
galben se deșteaptă
din adânc de mări.**

**Lunecă viața,
suflet al meu gol!
Undeva dulceața
trece în alcool.**

**Aspra bărbăție
încă n-a ucis
din copilărie
veghea unui vis.**

Să te mai întuneci
de târziu povești?
O, viață, luneci,
o, răbdare, crești!

Somn de giuvaiere
sub materne ceți,
începutul cere
veșnic să-l repeți.

Cum să mai existe
tot ce-a fost atunci?!
Plâng Marii Preciste,
doldora de prunci...

Suna cascada...

Suna cascada-n creștetul de munte,
sfărmand puhoiu-n bulgări albi și grei,
șuvițe suple despletea pe stei
și nestatornic le zvârlea din frunte –
și numai jos, pe prundul de ivoriu,
topindu-se-ntr-al undelor andante,
se liniștea sub zborul iluzoriu
pe care-l prind ferigi exuberante...
Asemeni mie, când mă-aplec și-ascult
suflarea-ți izvorâtă din iubire,
ca firul apei de cleștar subțire
pornit din stânca dură cu tumult.

1957

După ploaie

lui Tudor Vianu

Spre ziuă, în pădurea mistuită
pier aștri-n apa urmei de copită.
Alunecând pe frunze, prima rază,
venind din gândul mare, cercetează
cum tremură albina și se-aruncă
spre cer cu orbul vis etern de muncă,
strângând la piept piciorul încă plin,
ca să nu-i scape auru-n senin.

Ca-n frunze jocul blând al vântului,
izvorul, ochi înlăcrămat de ciută,
împrăștie în risipire mută
subtilul suflet al pământului...
Sub gloria magnificului soare,
pădurea-și surpă-întunecatul miez,
se-încurcă-n crengi, fugind, un huhurez,
spre ce-a rămas din noaptea scăzătoare.

Lumina, ce mi-a coborât înaltul,
pătrunde-n nervi. Nu mai sunt eu, sunt altul!
Vibrează toate simțurile pline,
ca-n flori înfioratele stamine...
Surâde teiul alb ca un morar
și lumile transfigurate-apar,
de-un schimb și-o dăruire neînțeleasă
dintre priviri și-universala casă.

Natura iarăși, nouă și fecundă,
cu ochii uzi și de răsfrângeri grei,
îndeamnă toate câte-s ale ei
cu-aceeași strălucire să răspundă.
Iar frumusețea-n unde repetate
renaște-un suflet de argint sonor,
ce mă învăluie ca un fior
de caldă și imensă bunătate.

1960

Cântec de silf

Prin sclipirea de zăpezi,
ochii, nestatornici iezi,
cu ninsoarea lungă țeș
înțelesul neînțeles...

În secunda când ți-i prind
și, din fuga lor, mi-i prinzi,
fulgeră un scurt colind
de oglindă în oglinzi.

Cu privirile ce-ți cad
pe cereștile nervuri,
bântuitul alb răsad
leagă-n aer țeșături.

și cum veșnic ești altmintre,
eu pândesc, cel neales,
o întârziere între
înțeles și neînțeles...

Pierí în cristalul nevieții...

Copilul scânci toată seara în satul pustiu.

Un pui rătăcit înțepa nopții plasma, țiu, țiu...

Pocni și carcasa cârpită-a oricărui cuvânt

iar știrea de tot filtră globul, orb cu ochi de pământ.

Pâraiele sălciei unice delirau să le viu

și puiul striga-n univers către nimeni, țiu, țiu...

În ierbi prăbușindu-se, bolta-l sorbea cu belșug de puteri

și mama era pretutindeni și mama era nicăieri.

Simțindu-se-n clipa în care e-al totului și-al nimănui,

pierí în cristalul nevieții strigarea cumplitului pui.

Atunci așteptarea – adâncul, nebunul, secretul impuls,

se scurse din calde țesuturi și miezul din viață l-a smuls.

Tristeți coborâra prăpăstii și grote urcară de scrum,

când luna cea toantă zâmbi legănând un bordei c-o ață de fum.

Sălbatică, maga tenebrei, slăvita de morți cucuvea,

lovi în atomul latenței, prin moarte-începutul vieților, ea.

În largul fantomaticei naturi...

Trec săniile norilor cu ani,
fărâmițându-i în prelungi ninsori,
aud pe trunchiul bravilor castani,
arar, memento de ciocănituri.

Mă-întâmpină împărătescul plop:
n-am înălțat de-un an priviri spre el!
Mai dăruie din melancoliei un strop,
mai capăt câte-o fibră de oțel.

Deodată tot absentul e prezent,
cobor la mine dinspre alte dăți,
trezindu-mi-se vechiul sentiment
al ațipitei verticalități.

Trec albe țesături prin țesături
și haruri împletesc un mare har...
În largul fantomaticei naturi,
zăresc obscuritatea tot mai clar.

Deasupra recii lespezi

lui *George Enescu*

Îl caut fluierându-l cu graurii
prin Cimitirul Père-Lachaise...
Bat Europei bătrâne coclaurii,
un dor mă biruie să-îngenunchez.

Ah, l-am găsit! Obrazul pietrei sfinte
îmi soarbe prin pori rapsodia.
Arunc deasupra haina-mi fierbinte
târâtă tocmai din România.

Final

Cuvânt de durere
sfârșitul toamnei îmi cere
și frunza în cicluri mi-l fură,
furtuni minerale frunza îndură...

Atât început e-n cădere,
și numai cădere-n natură!

Se rup frunzele, risipă,
din timp, din clipă
și, blânde albine de aur,
în stupul pământului pier...

Singură, clipa se dizolvă în cer.

Arpegii de primăvară

În filigran de arbori, giuvaier,
cade-amețită țandăra de cer.

O prind în brațe codrii și-o sărută,
cu ochi închiși, în nebunie mută.

Rămân uitați și n-aud că-împrejur
au fecundat universal murmur...

Sărut

Piere sărutul
prin bănuiele,
spre așternutul
albei sfiei.

E un noroc
arsei speranțe,
să stea în loc,
râvnind distanțe!

Văd și prin rocă,
prezență-absență,
o reciprocă,
grea transparență.

Ezită gura
trasă-n surpări,
peste arsura
din așteptări.

Ies din speranță
raze de vis,
ca dintr-o zdreanță
în Paradis...

Trecutul rece,
sfântă zăpadă,
viața mi-o trece
într-o baladă.

Calda poveste
ușor trecând,
adânc, dau peste
sărutul-gând.

Trecutul

Închinare *Gabrielei*

Trecutul se clădește strat cu strat,
prin ce-a răpit și nu prin ce mi-a dat...
Mi se răsfrânge-n suflet, ca-ntr-o apă,
și se înalță, invers, prin ce sapă,
încât zidirea lui sub adiere
e-o veșnică scădere din scădere,
mereu mai vastă, niciodată-întreagă,
legându-mă prin ceea ce dezleagă...

Îmi simt, o dună în pustiu, trecutul,
sub vânt mutându-și călător avutul,
luând, după furtuni, mereu alt chip,
dar nepierzând o boabă din nisip...
Mereu mai limpezi straie înveșmântă
și tot ce-aștept să-aud că plânge – cântă!
Doar are și trecutul, are-o viață,
râvnind, ca orice noapți, o dimineață.

ANDALUZIA

1986

Macul

**Macule, fii fericit
că în somn ai înflorit
și îți scuturi tot în somn
purpura de tânăr domn,
fără să mai vezi cum treci
până-n somnul cel de veci...**

Întinerind, întinerind...

Orice meteahnă-a vârstei care vine
îmi pare că-l privește pe un altul
și o alung, precum alungă-înaltul
un nour din suavități alpine...

O trec în umbra-mi, ca, băltind asfaltul,
să-îmbătrânească zilnic lângă mine:
astfel lăuntru-mi liliac devine
ca bradul pur și mândru ca bazaltul.

E-însoțitoarea mea ce-n veci alături
îmi fură-a patimilor prisosință,
crescând mereu, hilară arătare,

bătrână-n cârji, înfocolită-n pături!
Și-n timpu-acesta frageda-mi ființă
întinerește până când dispăre...

Actorii

Bârlad, 1945

Aseară s-au oprit în târg actorii
și-au scos în văz avere de boemă:
trei halebarde, cărți, o diademă,
o hârcă și un scut cât roata morii!

Peruci, conduri, argintării, o stemă
și haine vechi – că Max & Succesorii,
zâmbind discret, au și dat preț comorii
purtate strâmb de prințul în dilemă...

Iar noaptea, pe Bunicu, toți nepoții
au tăbărât: – Cum au murit cu toții!...
Și iar se furișară să-i revadă:

Ofelia-i cu ochii triști și uzi,
Laerte-și spală fața de pomadă
și Hamlet roade-o coajă de harbuz.

În hulubărie

Ah, puii hulubilor cât sunt de calzi
în cuib, sâni de rasă zeiască!
Îți vine în baia din pod să te scalzi:
auzi șandramaua cum stă să trosnească!

Privesc îngroziți și semeți, galbeni-roz,
și-s gata prezenței să-înfrunte reciful,
ca dintr-un iatac brâncoveni voievozi,
când gădele-și fonfăie hatișeriful.

Miroase a creștet de prunc și a rod,
dar iată, în jurul minunii lor mute,
din corzi se-împletește un ferm eșafod
și gura îmi cere nervos să-i sărute...

Noaptea nomazilor

Hălăduiesc fără temei
izbiți în veac de-o catapultă,
o ceață șopotește-n ei
și-a obosit de vreme multă.

N-o deslușesc... Nețintuiți
de-un templu în același loc,
se tot trezesc nedumeriți
între noroc și nenoroc.

Un mac funest și-a pus otrava
sărutul unde-a fost mai drag
și astăzi amintirii slava
i-o simt din ce în ce mai vag.

Trecutul părăsitei vetre,
cu glasul slab, nervos, de gărlă,
a pus să-i strige dintre pietre,
nepricepută, o șopârlă.

Liniște

**Marea agoniza,
sufletu-n mine asemeni...**

**Te-am strigat și nimeni n-a răspuns,
te-am strigat și nimeni n-a răspuns,
te-am strigat
și vocalele – pescăruși disperați –
piereau înghițite-n furtună...**

**Cum să plec de aici cu povara
liniștii blestemată?**

Firul ierbii

Firul ierbii poartă-n pisc
urma dălții hibernale,
melancolic obelisc,
scris la vârf, tocit la poale.

Apele din depărtări,
pătrunzând prin pâinea humii,
îi aşază taina lumii
în firide și-n cămări.

Îl imprimă ca pe-un disc
o cerească jinduire
coborând pe ac subțire
dintr-al lunii alb menisc.

Vin gângăanii care știu
să sfărâme-n dinți pământul,
însă nu ce află vântul
de pe șfichiul lui gălbui.

Iarna, sub cudoalbul zeu,
sar alături către stele
irealele gazele
luncând pe curcubeu.

A trecut al verii rit,
trece-o toamnă, trece-o iarnă,
vine plugul și-i răstoarnă
obeliscul necitit...

Crivățul din nou ieși
dintr-o bortă ne-astupată,
peste tot ce-a fost odată
vâjâind: ei și, ei și...?!

1981

Nu-i mai ajunge sufletului...

Nu-i mai ajunge sufletului, nu,
să zică: ție, tine, te și tu,
încât îmi pare, în secunde stranii,
că-n tine-mi depăn orele și anii,
iar tu, din tot mai slaba-mi ezitare,
îți crești din mine propria-întrupare.
Găsim în celălalt un elizeu:
ești clipa ta venind în timpul meu,
pierd pân' și restul ce mă face parte,
îți trec viața și-mi închei o moarte.
În pretutindenile nostru au apus
la dreapta și la stânga, jos ori sus,
te miști, mă mișc, trăim fără soroc
dulceața seacă-a stărilor pe loc...
Ni-s împletite viețile – odgon
întins între fregată și ponton,
în care prin furtuni nu este chip
să ni se-ascundă firul de nisip.

Urcăm în amintiri ori coborâm,
dăm de veninu-aceluași tărâm
de fericire-închisă în săruturi,
ca peste-o floare viituri de fluturi.
Nu-i mai ajunge sufletului, nu,
să zică: ție, tine, te și tu...

Furtună

Se înclină depărtarea
și-o răstoarnă-n gol revolta,
nu se știe care-i marea,
nu se știe care-i bolta.

Brațe strâng rătăcitoare
nouri negri, nouri grași,
clocot sumbru, încleștare,
dragoste de uriași...

Iar când toate urlă, mug,
Bolta nourii mi-o fură,
luna-mi sfarmă-n văi de zgură
și cu marea-n brațe fug.

Către Maria

In amatae matris memoriam

Macii de prin grâu culeși,
plânși de coapsa verde-a undei,
 trăiau viața fără greș,
ori speranță, a secundeii.

Prins de-un tremur boreal,
mă temeam să nu le piară,
până la mormânt pe deal
horbota incendiară.

Vântul întețit, în loc
să mi-i facă și mai vii,
îi schimba din jar și foc
într-un snop de măciulii...

Încordat ca un odgon,
fix ca herbul de pe scuturi,
lăsăm urma fără zvon
a invaziei de fluturi.

Nu i-am mai atins c-un jind,
n-am mai îndrăznit c-o șoaptă
și am mers încet, gândind
că mormintele așteaptă.

Valea regilor

**Marea, piramidă-întoarsă
prin puterea anatèmiei,
își răstoarnă-n coasta arsă
căzile cu grâul vremii.**

**Când de-asupra-i râde baza,
în adânc îi plânge cantul,
printr-un pact ascuns ce-amiaza
doar îl știe și neantul.**

**Deopotrivă se răsfață
și aproape și departe,
culegând spre larg viață,
semănând spre țarmuri moarte.**

**Petrecându-și tot bazaltul
în ciocane mari de vrere,
bate-n suflet, pururi altul,
hăituindu-l prin unghere.**

**Cum se mistuie sub briza
inutilă peste unde,
libertatea mi-o pătrunde
cu pustiul și surpriza...**

Plop

Cum se clatină, supus
orei puberelor febre,
plopul scapă din vertebre
și se-aruncă drept în sus,
căt-re-un infinit,

în sus...

Amețit și orb se zbate,
cu aripi fărâmițate,
căt-re-un infinit,

în sus...

Singur ezitant, e fumul
amintirilor, ce-l pierde
treapta-i de rachetă verde.

Împrejur-u-i, triumfale,
râd magnolii genitale
și pe straturile strâmbe,
chicotesc pansele jâmbe.

Deșteptare

post anaesthesia

Îmi umblară la vertebre:
le vedeam în gând, cum văd
zebrele în fugă zebre
izgonite de-un prăpăd.

Alinta cu lama fierul
prin spărtura-n giulgi de in:
– Mamă sfântă, umblă geru-n
moleculele din crin!

Ceri căldură, plângi la soare,
la un soare sloi și gârb
și mormântu-întreg te doare
pân' la smirna arsă-n hârb.

Cupa

Cupa, căreia-n simbol
i-ai gustat un strop de vin,
o păstrez, ironic sol
al speranțelor, pe scriin.

Ca o acvilă, ocol
dau sărutului alpin,
cupei, căreia-n simbol
i-ai gustat un strop de vin.

Ce-aș mai căuta-n alcool,
ce lecturi să mai termin,
când în juru-i vastul gol
este disperat de plin?!

Cupa, căreia-n simbol...

Morminte

Păzesc brăduții,
caută plutele
pe veci pierduții,
pe veci pierdutele.

Pe morți credèți-i,
dar nu-n încrustații:
tihna-i a vieții,
știu bine bărbații...

În van scorușii
flutură husele:
eu îmi plâng dușii,
eu îmi plâng dusele.

Ce-aș mai adăsta
când descopăr Hatul?!
...Îmi tot vine-a sta,
aici, unde-i statul...

Prea-înalt în prea jos,
esența îmi scapă-n
dichisul pios:
finală supapă.

Un astronaut
pierdut prin fire,
în suflet caut
o împletire...

Nu-i fir de șfară-n
stâlcita lingură.
Pacea, țigară,
fumează singură...

Pâclă în parc

Olimpiei Lozach

Strecurându-se tiptil,
plasma negurii miroase
miozotisul subtil
de pe straturi somnoroase.

Pe aleile deșarte
o aversă-n embrion
duce-aproapele departe
cu accente și cu ton.

Insistență fără zor,
curge de pe verdea schelă
miozotisul sonor
al ploitei pe umbrelă.

Doamne, cât mă vrea de pur
adâncimea de-unde viu,
care-mi pregătește-n jur
nașterea ce nu mi-o știu!

Vechiul dintr-odată nou
cade-n suflet și-l înșală...
Sturzul dă, sonor lasou,
zilei nota matinală.

Ce să facă un copil,
ce să facă-atâta vreme
miozotisul subtil,
ei și marile probleme?!

Massy, 1981

De vârstă

**Calu-i pag și iarba-i arsă,
susurul uscat în fag,
de-aș putea în somn măcar să
uit de veacul meu beteag...**

**Fila zilelor întoarsă
crește-al cărții vâlmășag.
Calu-i pag și iarba-i arsă,
susurul uscat în fag.**

**Iarba-i arsă, calu-i pag,
viața încă nu mi-i stoarsă
și departe, peste-un prag,
o lumină se revarsă...**

Calu-i pag și iarba-i arsă.

Cartuș hieroglif

Nu-mi înțelege clipa timpul,
cum sclavu-n veci nu înțelege,
când din călcâi își scoate ghimpul,
durerea mută-a unui rege,

cum pupele-aurind uncropul
ceaunului, în cimitirul
de sicriașe, nu știu scopul
baghetei verzi ce-agață firul.

Strună ruptă

**Când n-am să mai spun, când n-am să mai spun,
umbrele vor crește din lucruri, din lucruri,
peșteri întoarse către voi să aducă
în transparența beznei alt zenit.**

**Când n-am să mai spun, când n-am să mai spun,
s-o înălța din lucruri miezul de lumină,
gheizere ușoare, caiere pustii,
desenând adevărata față a ființei.**

**Iar când am să tac, iar când am să tac,
lebedele albe s-or opri-n cristalul
bolții răvășite-n veacuri de vorbire,
amintind de mine-n cântecul absenței.**

Ezitare

Înotătorul
stă drept în fața judelui soare.
Apa i-așterne apusul,
o punte
din infinit la picioare.

Palpită în van sub conturul lui marea
dorindu-și-l brațelor spre mângâiere:
desăvârșirea trupului drept
învinge cataleptica apă
c-un gând de tăcere
și nemișcare.

Înotătorul nu sare.

În ea o spaimă caldă coboară,
rece se-înălță în el hotărâre...
Se zbate a moarte o ultimă oară
tentația magicei dâre.

Înotătorul nu sare.

Înotătorul nu sare,
iar brațele mării plâng toate și apa
capătă iute
o mie de ochi.

În fața desăvârșirii amare,
un pescăruș numai aripi și gură,
geană căzută din ochiul cel mare,
țipă cerând o fisură,
viață,
o vătămare...

Elegie la casa din pădure

Bat nucile pe masa mea de fag,
ca-n uşă nişte degete osoase,
boleşte-a ceruri viţa pe arag
şi-n vraiştea-împlinirilor ei joase.

Miroase-a ars poiana şi-a halva
şi-n tot e sunet de duruitoare.
Tresar în miezul nopţii: nu cumva?
Mă-întreb în amiază: de ce oare?

Din rădăcini zvâcnesc spre crengi fiori
şi frunzei amintesc de-un legământ...
Cum să te pierzi de ram şi cum să mori,
când n-ai fost niciodată pe pământ?!

Îşi clatină a soarelui feştilă
spre noi meandra unui deget: tu!
Bat nucile pe jgheab şi pe şindrila,
bat nucile, ba nu, ba da, ba nu...

Într-ale firii toate scie Mâna,
în frunze rupte, în fatale nuci,
în ora, ziua și în săptămâna
și-n tine, centrul lumii, să te duci...

O, pentru ce atâta mângâiere,
ce crește oare-n toate câte scad?
Mi-e viața legănată de-o părere
și opintită-n ceruri ca un brad.

Trei columbe

Se joacă trei columbe în curte sub portal,
în piepturi ațâțate de mustul lunii marte,
acum se-aglutinează, un val izbînd alt val,
acum o dușmănie bizară le desparte.

Se-împerechează două zvârlind afară una,
desfac pe urmă funda, se-aleg și iar fac voalta,
rămâne o columbă stingheră totdeauna
și nu știu de-i aceeași ori, printr-un schimb, e alta.

Scurt sfârșie aripa bătaie de victorii,
solară celebrare într-o secundă sumbră:
în ziua ce inundă mormanul lor de scorii,
îmi pare cea de-a treia și-aici eterna umbră...

Cum își aprinde-apusul peste clădiri pologul,
devălmășia asta de piept tot mai aproape-i
și, sublimând din piatră melancoliei drogul,
mă ametește viața ca huruitul apei.

Ziurel de ziuă

De zăpezi și de ninsori,
sâni visez și subsuori
și din arbori este clar că
domn e împăratul Parcă...

Sunt zăpezi ori sunt iluzii
de sol ars de Andaluzii,
unde cresc din veac măslinii,
coajă stoarsă a luminii?!

Ziurel de ziuă, zi
cât mai e pân' la a fi?!
– Nu-întreba, c-o să-ți rămână
timp să-ajungi până la până...

De ninsori și de zăpezi,
geme cerul de aezi
și-i un foșnet de troiene,
ca de gene printre gene.

Iarna mea, celest rogoz,
alb amenințat de roz,
te-ai urzit, te-ai destrămat?
– Ce-întrebasem?!
Am uitat...

Geniul solitudinii

Faleza mea, odinioară doica
întru visare și melancolie,
Mangalia, Mamaia, Eforie,
ce sunteți soarelui fantastic troica,

alerg la moara voastră, unde scoica
de veacuri trece-n pulbere-aurie,
peripatetizând ce va să fie
din ce a fost, ca-ntr-un eseu de Noica.

Din ce în ce mai trivial trădată,
singurătatea voastră mă primește
c-un pâlc sonor de plopi: a fost odată...

Iar geniul solitudinii descrește
din sunet și-n lumină se arată:
un solz luxat pe trupul unui pește.

Clipe de absență

Poetului Mihai Niculescu

O, dulci-suave clipe de absență
în care-mi gust prematur veșnicia,
ce invers coborâți, ca o esență
ori un alcool ce-ar fi să-adoarmă via!

Cenușa gândurilor mă apasă
doar cât pe-un deznădăjduit părerea
și în plutirea fără scop nu-mi pasă:
eu am uitat, ori m-a uitat durerea...

Trec trecerile prin rămasu-n halta
a tot ce zbuciumat a fost să fie,
legat de-o amintire și de alta
ca lanțul din tulpini de păpădie.

În sine cade spațiul și se-afundă
și-mi duce-n miezu-i micșorat, departe,
pedeapsa de-a voi-n orice secundă
când sunt aici să fiu și-n altă parte.

Absențe dulci, voi morții dați răgazul
de-a-mi fi în viață singurul repaus...
În veghea lumii mărilor, talazul,
un braț de preot, fuge spre Emaus.

Patru cărți poștale

I

Profesorului univ. Gr. Turcu

Mai lasă bibliotecile, Florine,
mai rupe-te hățîșului din casă:
cuvine-se ca omul să mai iasă
din umbra locuinței și din sine.

De pildă, hai la vechea-ne Băneasă,
ce-n pumnu-i verde tinerețea-mi ține,
legându-ne, pe tine și pe mine,
c-o vrajă încă și-azi neînțeleasă...

Ori să vedem din nou Căldărușanii,
cu doamna ta, Despina, și copiii,
jelind o clipă cum ne zboară anii,

sau dacă nu, maestrii din muzee
să ne aprindă încă o scânteie,
cât sunt ei morții și suntem noi viii.

II

Poetului Sandu Tzigara-Samurcaș

Ai vrea să afli, cunoscându-mi firea,
ce fac în Eforie la amiază?
Far genovez, stau sufletului pază
și-n solitudine-i gălesc menirea.

În miez de noapte ies să văd zvâcnirea
de valuri ce desăvârșit e trează,
să văd cum zorii iar însăilează
verzuia zare cu nemărginirea...

Mă târâi dintr-o insomnie-n alta,
ca printre trestii neclintite balta
lipsită și de vânturi și de pantă.

Și totuși îmi dă viață-o frenezie,
visând iubirea care o să vie,
nebună, oarbă și extravagantă.

III

Doctorului Radu Șerban Palade

Ai vrea să știi, Răducule Palade,
ce fac pe plajă toată ziua?!
Fac tot ce face marea: mai nimica
și par făptură foarte cumsecade...

Cu zarva, cu extazul ori cu frica,
petrec, vrând spor vieții care scade...
Mi-e gândul dus, în susur de aubade,
la Nicoletta și la Veronica.

La Veronica și la Nicoletta,
la Napoli ori vila din Gaeta,
la Melpomena, Eros și Apollo.

Și cum în jur nu sunt nici blugi, nici rochii,
țes ne-întrerupt distanțele cu ochii
și tot așa, de colo până colo...

IV

Poetului Constantin Chioralia

Ce-ar fi să-ți scriu, maestre Chioralia,
înfiorându-mi endecasilabii
cu măcinișul scoicii și cu crabii
și murmurul de plopi din Eforia?!

Tot mai spre miazăzi ne-alegem glia,
fugind de țara unde *strigă slabii*;
ne-om confunda-ntr-o zi și cu arabii
ori turcaleții de prin Medgidia...

În fond migrăm unde ne duce valul
obișnuinței și-al nimicniciei,
făcând pe placul orb al veșniciei.

El singur ne descurcă în dedalul
trecut de mare prin condescendență
față de-accent și față de cadență.

Noapte de iarnă

Soba țiuie a piază
și bușteanul albior
în jărativ aiurează-n
două note de tenor.

După-o albă zvâcnitură,
despicat, celestul bust
lasă-o cuminecătură:
misticul pădurii must.

Printre bulgări, din incinte
nu mai suflă, nu mai sug
spaimetele cu zvon fierbinte,
până când e totul rug.

Cu firavele-ți secunde,
suflete, învii și mori
într-o zare ce ascunde
deopotrivă-apus și zori.

Năruindu-se-n sfârșit
fastul purelor palate,
pe dezastru se abate
un fior de infinit

și-ntr-un sacru apogeu,
numai văz, numai auz,
miezul de nebun harbuz
se topește-n Dumnezeu.

Note fundamentale pentru cele patru anotimpuri

Vara

**Viața, nesfârșită liră,
ascultă împlinirea cum respiră.**

Toamna

**Vântul în vraștea viei...
Greierii plâng iluzia
mărinimiei.**

Iarna

**Absent în alba lui splendoare,
pământul visează
zarzări în floare.**

Primăvara

**Ah, amețitoare adieri,
morții sub țărână simt dureri!**

Firul de nisip

Plesnit de călătoare metereze,
îl vântură de veacuri viața mării,
un mare zeu minuscul al răbdării
ce n-are o secundă să viseze...

Dar azi îl cheamă din pustiul zării
suavu-mi golf cu-aprinse paranteze,
către alboarea unei dulci faleze,
în care-o clipă m-am lăsat visării.

Prin pactul lui misterios cu briza,
ajunge-n subsuoara cărții mele
și-întâia oară întâlnește visul...

Tresar, căci mă străfulgeră surpriza
de a-mi părea, prin aste firicele,
că haosul îmi cercetează scrisul...

Mattinata

Azi domnul domn întru desăvârșire,
abia ivind fința lui subțire,
respiră sacru zorile din zori
și-n trecere e sărutat de flori...
Cresc iederele să-i râvnească gura,
panselele stupide-i ling făptura,
dar el, perfect și-afară din simțire,
e tot numai gândire din gândire,
când ceața alintată din grădină
o taie cu lumină din lumină...
Zadarnic blânzii crini spre lojă-l vor
și-l ispitesc simțindu-l dintre-ai lor:
el, tot mai treaz, îi părăsește-n comă,
sorbit de-a soarelui ivit fantomă,
pe care-n drumu-i o dezbracă zorii
de hainele deșarte ale florii...
Azi domnul domn întru desăvârșire
e însuși crinul dincolo de țtire.

La râpa mirifică

Alerg la râpa mirifică iară
cu tăpile din copilărie,
după milenii ce fecundară
bălărie cu bălărie...

Ah, cariata catapeteasmă
din cochilii și gol de limax
mă prinde cu-aceeași mireasmă
amețelilor vremii drept ax!

Malul a-încremenit ca inima mea
la vestea morții de mamă...

Spânzură încă o clipă iarba cea rea
până când prin greul ei se destramă.

Sub albastra lucernă frenetică,
stratul e tot mai dramatic,
dincolo de aluviunea getică,
până la fumul sarmatic...

Templul râpei vara-l încheie
cu salcâmi, oțetari și cu boz,
mi-a țâșnit din ochi o scânteie
luminând întunericul roz.

Tot amân să privesc, tot amân
tăietura în trupul vieții,

ca-n dumbrăvile sacre-un păgân
înălțându-și în joacă ereții.
Tot amân, tot amân să privesc
în prăpastie firul de apă...
Știu toatele – har omenesc,
dar miezul a toate îmi scapă.

La râpa mirifică viu și caut
ce-a pierdut îngerul meu păzitor:
dumnezeiasca notă de flaut
și privirile ce nu dor...

Ora cerului

Plouă jungher:
biblică mână
întinsă de cer
către țărână.

Suflet nebun,
beat de cascade,
în tot ce-adun
cum uit ce scade?!

Printre rupturi
și sfâșiere
râd mii de guri
către plăcere...

Curge flămând
cerul pe-o rână
spre-un legământ
șters de țărână.

**Totu-i destul,
ca ziua somnul...
Trupul, sătul,
doarme-întru Domnul.**

Printre statui

Plimbându-mă-n răcoarea gliptotecii
în care-și dorm încremenirea vecii,
statuia-n apogeu etern îmi fură
subtil din trecătoarea mea căldură...
Ah, Doamne, cum ascunzi neîmplinire
în tot ce pare-a fi desăvârșire!
Dau frumuseții doar un strop de viață,
iar lăcomia ei o și îngheață:
eternitatea-încarcerată țipă
după viața mea, după risipă.
În stările-i perfecte-o roade ghimpul
că n-are clipa-n timp ce are timpul...
Ne leagănă un ritm și-n schimbul magic,
prin albe aiurări de hemoragic,
simt, în deșertăciunea ei fecundă,
cum vrea vecia încă o secundă...

Atena, 1981

Seară la mare

**Scade viața, mai sprintară
ca pe plajă o țigară...**

**Asasina rândunea
trece glonț și-înghite-o stea.**

**Pescărușilor în gușă
li se tânguie cenușă.**

**Cruci hâite curg din cer
și-n golgota mării pier.**

**Vântul pe mormânt nu lasă
foșnetul să stea-n mătasă.**

**Rostul vremii din aripe
vrea desprinderea să țipe.**

Între-o clipă și-ntre alta,
timpul își înghite balta.

Pescărușii, pân' târziu,
mă alină și nu știu...

Andaluzia

Unde m-aș duce,
orice cărare,
tot o răscruce
și-o-însingurare.

Când împânzire
și când reducere,
pururi sosire,
pururea ducere.

Când este cândul,
unde e undele?
Rărit mi-e gândul,
fluieră undele.

Clipa descarcă
din suflet greu,
deodată parcă-n
el văd Dumnezeu.

Sfiala roatei
îmi frânge-înotul:
totul se poate
când nu vrei totul.

În lumea largă
pân' și defunctul
spre punct aleargă
și uită punctul...

Când împânzire
și când reducere,
pururi sosise,
pururea ducere.

Granada, 1978

Sonete de odinioară

Întâmplare cu poetul G. Tutoveanu

Bârlad, 1952

Era la vârsta când sunt sacri-aezii,
îl însoțeam ca să-și achite fiscul...
Vârtejul lumii atinsese piscul:
se-încrucișau extremele cu mezii.

Dar el ținea în zări sterile riscul,
desăvârșit – un ibis printre frezii,
așa cum tocmai îl văzuse-Arghezi...
...Când iată-un tânăr că-l opri cu pliscul:

desculț în teniși, coborând din Stancu,
juca la Club pe-un tip din Nenea Iancu;
deci nu-i fu greu să-i ceară, cu firescul

unei juneți împiedicate-n pietre,
perfectul guler Take Ionescu
și tot, de la cravată pân' la ghetre...

Târg după răsccoală

Îngheață trupul răzvrătit, îngheață,
se-aud de pe-un tărâm de vis gorniști.
Exclamă-o doamnă: – Ah, sălbatici Criști!
și-o babă: – Iaca, au pământu-n brață...

Coboară pacea! Avocații triști,
borfașii fac reflecții despre viață,
îi strânge crâșma cocoșată-n ceață
ca pe firavi și-îndurerate artiști.

Spre pâclele complice, despletite,
se clatină căruțe hârbutite
cu varză udă pline și sicrie.

La geam, arțarul care roade-n grindă
vrea frunza cea din urmă să-și desprindă
și curge-n vânt lovit de-o nebunie...

Fereastra mea

de la Colegiul Național Gheorghe Roșca Codreanu
din Bârlad

Fratelui nostru Paul

Busolă căutând prin geamuri vestul,
zbură privirea ochilor extatici
spre drumul către Bucșa ori Văratnici,
în timp ce mă încremeneau cu gestul

profesorii înalți cât Everestul!
Și totuși eu, în loc de matematici,
țeseam sub ochelarii lor hieratici
troheul, coriambul, anapestul...

Revăd altarul vast al bibliotecii
sau hoțul de odoare ce primise
un glonț când noaptea efracta Voievozii,

și prin grădini căsuțelor culbecii;
simt iar fior de ctitorii deschise
și vârsta-n luptă grea cu antipozii...

Costache Conachi

Când a ajuns să vadă-n zare Ieșii,
de slăbăciune a căzut haramul;
cârpit cu tei, pocni pe greabăn hamul,
cum nu pățesc la drumuri nici lăieșii.

El Domnul se visa, ori Caimacamul,
bogat ca turcii și trufaș ca leșii,
dar iarna trece, înfloresc cireșii,
vin oameni noi, lui i se stinge neamul...

„– Sămn rău, boiarule!” grăi țiganul,
afurisind că sfâșie sumanul,
să lege hățul rupt la cotitură.

Dar, stihuind, n-aude logofătul...
Într-un târziu pornesc și din trăsură
cad zdrențe negre și scârbesc omătul.

Ruini

Aici la turn demult păleau haiducii,
cotrobăind odaie cu odaie,
murea-n icoană sfântul Nicolae
și sub cămașă inima Duducii...

A mai rămas din toate o căsoaie,
sălaș de bufniți, paznica răscrucii,
nebuni în preajmă vara cântă cucii
și lintița stă giulgi peste budaie.

Copiii scot din urme bani și sponci
și ace-n care își prindea stăpâna
tot părul ca pe-un șarpe negru-n conci.

Iar noaptea, greierii, cetind din carte,
tot pomenesc înfiorând țărâna
despre-o iubire care-a dus la moarte.

Somnul viei

Torc greierii melancoliei de moarte
și prevestesc spre a uita uitucii,
se duce luna și o culcă nucii,
adoarme tot ce mișcă și desparte.

Un suflet de demult și de departe
își caută mormânt: i-l dau butucii,
adoarme-apoi și pune capăt ducii...
Vom adormi și noi, e scris în carte.

Ci eu prin cuget să mai tulbur Scrisul
ce scoate azi ca mâine să nu fie,
pierzându-ne cu vremea pân' și visul?!

Prin trista țesătură de părere,
pornește, corn, și sună spre tărie,
să nu aud prevestitor tăcere!

1955

Un fluture

Din draperia unde iarna-întreagă
a stat în cută fără' să se desprindă,
abandonându-și minuscula ghindă,
la geam c-o rază vrea să se-înțeleagă.

Încearcă-întâi antena s-o desprindă,
dar cade-n gol și iată că-l și leagă
o ciudăție încercând să-l tragă,
izbindu-l de frățânul din oglindă...

În pânze unsuroase de paing,
aripa-flacăra ce-a vrut fereastra
se năclăiește-n ațele ce-o sting...

El, care n-a zburat și n-a iubit,
m-a-îndurerat că-n toată moartea asta
a fost așa de liber și uimit...

1957

Noaptea pădurii

Lumina niciodată n-o pătrunde,
îngrijorate țancuri se-nfioară:
pe unde-s zorii? Șoapta li-i ușoară,
dar în prăpăstii urlă: unde, unde?

Dar când, dar când? Ecoul stând să moară,
un altul sărutându-l îi răspunde
și tot așa, în repetate unde,
pădurea-și mișcă noaptea-întreaga țară.

Bătrânul urs, trecând prin gene gene,
visează-n tihăria lui, pe labe,
trei mori de vânt rotindu-se alene,

zvârlindu-i ritmic zorii din palete...
– Nu te trezi o viață, pârcălab,
din visul împletitelor comete!

1959

Bunica și nepotul

Din nou îi povestește de Babacul,
dar genele de somn i se lipesc,
deși... când strănuta trăsnea capacul
în turn la Sfântul Neculai Domnesc!

Și iată-n vis s-a zguduit cerdacul
din bârne, ca de-un chiot haiducesc,
bunicăi i-a scăpat din mână acul
și-a stat acolo-n basmul bătrânesc...

Tit tac, măsoară ceasul înainte
un somn de prunc, aducerile-aminte
și iarna care suflă-omăt în geam.

Din poliță alunecă-o spație
și i-a părut, așa, că dintr-un ram
s-a scuturat o frunză ruginie.

În tribunal

Înăbușeală! Toată lumea-i learcă!
Aș suporta și-asemena oroare,
dar îmi dă ace-n piept o vrăjitoare
ce se foiește-n scaun ca o țarcă.

Cu trupu-aici, cu gândul la răcoare,
un avocat cu patos fals se-încarcă,
iar tribunalul duduind, o arcă,
stă burdușit de necuvântătoare.

Judecătorul grav cu barbețică
clocește o dreptate mărunțică,
asemeni crocodilului din mâl.

Iar când decide, vestejit carâmb,
oficiază galeș dreptul strâmb,
cu mânecile negre: fâl, fâl, fâl...

CURRICULUM VITAE

Scriitorul C.D. Zeletin

- **Născut:** 13 aprilie 1935, la Burdusaci, județul Bacău.
- **Numele:** Constantin Dimoftache.
- **Părinții:** Nicolae, preot, și Maria, n. Țărălungă, învățătoare. Deși premiant, în anul III de facultate (1956), amenințat să nu-și poată continua studiile din cauza „originii sociale nesănătoase”, a fost nevoit să fie înfiat de către bunicii paterni, Constantin Dimoftache și Natalia Dimoftache, născută Palade. În felul acesta, numele a rămas nemodificat, singura schimbată fiind inițiala tatălui: N(icolae) a fost înlocuit cu C(onstantin).
- **Pseudonimul literar:** C.D. Zeletin.
- **Profesia:** medic, profesor universitar de biofizică, scriitor.
- **Studii și activitate științifică:**
 - Colegiul Național „Gheorghe Roșca Codreanu” din Bârlad, 1952.
 - Facultatea de Medicină, Secția Pediatrie, I.M.F., București, 1959.
 - Intern prin concurs al clinicilor din București, 1958-1961.
 - Doctor în Științe Medicale, specialitatea Fiziologie, 1974.
 - Membru al Consiliului *Societății Române de Biofizică Pură și Aplicată*, din 1990.
 - Redactor șef al revistei *Romanian Journal of Biophysics*, editată de Editura Academiei Române, din 1991.
 - Profesor prin concurs la Catedra de Biofizică a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, București, din 1993.

- Membru al Academiei de Științe Medicale, din 1994.
- Autor al unor tratate și manuale de biofizică.
- Peste 70 de lucrări științifice în domeniul medicinei nucleare, criobiofizicii, citospectrofotometriei, modelării cibernetice unor procese biologice etc., comunicate la manifestări științifice naționale și internaționale și publicate în reviste de specialitate din țară și străinătate.
- **Titluri și funcții:**
 - Membru al Uniunii Scriitorilor din România, din 1967.
 - Președinte de onoare al Academiei Bârlădene, din 1991.
 - Președintele Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România, din 1990.
 - *Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Ofițer*, conferit de Președinția României, 1 decembrie 2000.
- **Debutul:** în revista *Luceafărul*, 1960.
- **Premii literare:**
 - Premiul de carte și Medalia de aur, Edinburgh, Anglia, 1965, pentru *Michelangelo, Sonete*.
 - Diplomă și Medalie la Expoziția Internațională de Carte, I.B.A., Leipzig, 1971.
 - Premiul Asociației Scriitorilor din București, 1975, pentru *Michelangelo, Sonete și crâmpoie de sonet*.
 - Premiul Salonului Național al Cărții, Cluj-Napoca, 1991, pentru cea mai bună traducere a unei capodopere lirice: Charles Baudelaire, *Florile Răului*.
 - Premiul Uniunii Scriitorilor din România, 1991, pentru cea mai bună traducere de poezie: Charles Baudelaire, *Florile Răului*.
- **Publicistică:** *România literară, Luceafărul, Contemporanul, Tribuna, Ateneu, Steaua, Gazeta literară, Familia, Ramuri, Tomis, Amfiteatru, Convorbiri literare, Almanahul literar, Studii de muzicologie, Muzica, Viața Medicală, Clipa cea repede...* (revistă a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România) etc.
- **Emisiuni literare** la radio și televiziune, conferințe.

Părerii critice

S-a bucurat de prețuirea academicienilor Tudor Vianu, Perpessicius, Al. Philippide, Tudor Arghezi, Geo Bogza, Șerban Cioculescu.

- „[C.D. Zeletin] ...m-a surprins prin întinderea intereselor lui literare și prin netăgăduita siguranță în stăpânirea versului clasic.”

Tudor Vianu

Cuvânt înainte la *Michelangelo, Sonete*, în românește de C.D. Zeletin, E.L.U., 1964.

- „Poet de categorică originalitate, familiar, în egală măsură, al reflecției și al metaforei... Poet original de mari perspective.”

Perpessicius

Sonetele lui Michelangelo, *Gazeta literară*, 17 iunie 1965.

- „Medicul se asociază, de altfel, atât de fericit în d-ta cu poetul, și acesta din urmă dispune de o vibrație atât de exultantă la atingerea tuturor înfățișărilor lumii, încât sunt sigur că vei ști să distilezi uimirea și bucuria chiar din substanța existenței celei mai cenușii (...). Am admirat (...) fervoarea lirică, dar mai ales, după cum ți-am spus-o și alte ori, nu știu ce atitudine înaltă și nobilă a poetului.”

Tudor Vianu

Correspondență inedită, *Viața românească*, 1966, 11, 102-103.

- „Cu o dezarmantă franchețe, admirabilul tălmăcitor de poezie care e C.D. Zeletin își mărturisește îndoielile ce încă îl pândesc de câte ori meditează la condiția operei de traducere. Mărturisirea lui devine un eseu inteligent, erudit, scris cu eleganță care, evocând momente semnificative ale unui autobiografii spirituale, susține ideea « fragilității » pe care o implică, în însăși natura ei, poezia tradusă...”

Dan Grigorescu

Florilegiu de poezie franceză, *Contemporanul*, 2 octombrie 1981.

- „...C.D. Zeletin, care i-a tradus pe Gérard de Nerval, Théophile Gautier, Baudelaire, Mallarmé, Verlaine, Arthur Rimbaud, Paul Valéry, Apollinaire, dacă este profesor de biofizică la Facultatea de Medicină din București, este și un poet. Poet este, căci traducerea sa sunt tot atât de îndepărtate de mostrele juxtalinare, atât de dragi elevilor, pe cât de îndepărtați sunt stejarii seculari de buruieni.

Respectând perfect sensul textului francez și dimensiunile lui metrice, el face să vibreze în sufletul cititorului sau a auditoriului românesc struna sensibilă pe care autorul însuși ar dori să o atingă. Se pare deci că sunt traduse mai puțin cuvinte și mai mult note muzicale (...). Îi mulțumim lui C.D. Zeletin care, prin cunoașterea literaturii noastre, îi face cunoscuți și, sperăm, iubiți pe poeții noștri de către cei care, departe de noi, nu pot citi textul original.”

Françoise Escoffier

Lirică franceză modernă par C.D. Zeletin, *Revue des Deux Mondes* (fondée en 1829), Paris, 8 august 1982, p. 386.

- „*Ideograme pe nisipul coridei* e un joc secund și nu o joacă, fie chiar secundă, ca să-i parafrazăm deopotrivă pe Ion Barbu și pe C.D. Zeletin, o carte scilicet...

Emil Manu

C.D. Zeletin, *Ideograme pe nisipul coridei*, *România literară*, 4 august 1983.

- „Admirabil traducător de poezie franceză și italiană, erudit de formație științifică, discret în manifestările publice, C.D. Zeletin este în *Călătorie spre transparență* un poet care, fără să se ignore, ține să stea departe de miezul peisajului liric contemporan, distanță voluntară pe de o parte, involuntară pe de alta, căci este rezultatul și al modului liric practicat de poet, deloc raliat la furtunile de atitudine și limbaj petrecute în ultimele două decenii în poezia românească, retras în compania clasicilor unde se simte bine și, mai ales, fidel sieși.”

Laurențiu Ulici,
Moldovenii (XV), *România literară*, 23
ianuarie 1986.

- „C.D. Zeletin a adus în poezie, arta sa majoră, un sunet distinct și pur, ocupând nobilul loc lăsat de Alexandru Philippide. Intelectualitatea – totdeauna redutabilă! – a acestui artist înăscut, cărturar fără a fi livresc, poet incantatoriu fără a fi imnic, complex fără a fi complicat, îi este un mijloc de veșnică descoperire a lumii...”

Alice Țuculescu
Andaluzia, *Muncitorul sanitar*, 10 martie
1987.

- „Om de știință și artist, C.D. Zeletin (...) demonstrează o vastă cultură, o cunoaștere profundă a limbii *din* care traduce și *în* care traduce, cu toate subtilitățile și nuanțele lor spirituale...”

Al. Balaci
Poezia lui Michelangelo, *România literară*,
26 martie 1987.

- „Șlefuește îndelung și nu deschide sonorele-i sertare decât după gestații de zeci de ani. Meditația asupra vieții și a morții, ca două fațete ale aceleiași entități, calmul mișcării emoțiilor – cenzurate în aparență, tulburătoare în adâncuri – îl caracterizează...”

Ion Rotaru
O istorie a literaturii române, III, Editura
Minerva, 1987, p. 238.

- „O tentație a purificării și desprinderii esenței din noianul inform al întâmplărilor vieții cutreieră veșnic versurile lui C.D. Zeletin” [Despre C.D. Zeletin, *Andaluzia*, Editura Cartea românească, București, 1986.]

Ecaterina Țarălungă

Desprinderea esenței, *Contemporanul*, 29 mai 1987.

- „Lirica lui C.D. Zeletin este o lirică antiheraclitiană, obsedată de a obține închiderea/deschiderea mișcării gândirii, în monade de sine stătătoare, dar care sunt încărcate de o dramatică tensiune existențială și ideatică” [Despre C.D. Zeletin, *Andaluzia*, Editura Cartea românească, București, 1986.]

M.N. Rusu

Ipostaze neoclasiche, *Săptămâna*, 23 decembrie 1988.

- „Capodopera lui Charles Baudelaire, *Florile Răului*, în versiunea poetului C.D. Zeletin, se parcurge, de la un capăt la altul, cu o mare încântare estetică. Ea constituie – după părerea mea – o remarcabilă biruință a expresivității românești, atunci când e chemată să încorporeze culturii noastre poetice o seamă de realizări de prim rang ale poeziei universale.”

Ștefan Aug. Doinaș

România literară, 19 decembrie 1991.

- „Poet delicat și labirintic, pe nedrept nu prea cunoscut (...), doctorul C.D. Zeletin, profesor la Facultatea de Medicină, este un alergător de cursă lungă. (...) El s-a născut cu cartea în mână. Există și dintr-ăștia. Zeletin nu este un medic care face literatură. Nici un scriitor care în viața de toate zilele este medic. El este artist, pradă unei singure pasiuni: creația. C.D. Zeletin a scris peste 20 de cărți. Tudor Vianu l-a numit *poeta doctus*, iar Perpessicius îl considera cap de serie între sensibili. Remarcabil italianist, a tradus mult, clasici și moderni. Are prea puțini rivali între cunoscătorii Renașterii italiene, iar versiunea lui pentru

Sonetele lui Michelangelo este sau ar trebui obligatoriu să fie citată în cercurile cunoscătorilor.”

George Bălăiță

Medicină și poezie, *Ateneu*, noiembrie 1995.

- „[C.D. Zeletin] ...Personalitate poliedrică, este autor a peste 20 de volume de literatură, binecunoscut poet, traducător, eseist, autor de ediții critice, cu contribuții remarcabile în critica literară, în proza aforistică, în muzicologie și memorialistică. (...) Surprinde (și impune) chiar din primul studiu, *Poezia lui Michelangelo*, erudiția și rigoarea omului de știință transferate de astă dată în domeniul artei și literaturii, cu bogăția informației istorice, cu metoda precisă a investigației și subtilitatea investigării critice proprii nu unui om de cultură care a abordat acest domeniu doar *per dilecto*, ci unui foarte competent filolog italianist de profesie. Fără nici cel mai mic dubiu: aceste 40 de pagini constituie cel mai amplu, bine informat și penetrant studiu scris la noi pe această temă.” [Despre C.D. Zeletin, *Respiro în amonte*, Editura Cartea românească, București, 1995]

Ovidiu Drimba

Popas, în urcușul la izvoare, *Viața medicală*,
7 aprilie 1995.

- „*Adagiile* dlui C.D. Zeletin vor, parcă, să confrunte cu adevărul cel puțin câteva din experiențele spirituale trăite de un intelectual umanist al veacului nostru. Conștiința de sine se autodefinește la el din unghiuri complementare: în funcție de percepția rațională a palpabilului, dar și de căutarea intuitivă a inefabilului, de moral și de estetic, de actul viu și de expresia lui evanescentă. Încât momentul de trăire efemeră se visează, stenic, un produs pentru eternitate.”

Vlad Sorianu

Cugetarea ca trăire, *Ateneu*, anul 37, 3(366),
p.4, martie 2000.

- „...C.D. Zeletin este nu numai o personalitate de prim rang, dar și o legendă în spațiul românesc. Un cărturar-artist, tulburător de

profund, care trăiește frenezia cunoașterii temeinice, suferind cu melancolică luciditate de boala perfecțiunii. Poate și de aceea în preajma sa totul capătă relevanță maximă. Ca să nu-i mai amintesc talentul (literar, științific, muzical), erudiția fără ostentație, înțelepciunea, farmecul sau bunătatea ecumenică – înmănunchere aproape neverosimilă de însușiri, care va intimida întotdeauna. Parcă ar vorbi chiar o altă limbă, ar vedea și ar simți altfel – acea senzație de imponderabilitate, pe care noi, muritorii, o încercăm doar în vis.

Adagii – această carte fascinantă și de mare virtuozitate, care duce cu gândul la un *rozariu* – rămâne, sigur, o provocare pentru cititor. Mai întâi, din cauza exuberanței (inepuizabile!) a imaginației verbale (pe care numai luciditatea, spiritul de ordine o strunesc) și a muzicalității textului, desăvârșirea lui aproape estompându-i înțelesurile, asemenea unei lumini prea intense ce va dizolva contururile. Apoi, chiar densitatea și polisemia discursului, gândit și cizelat cu talent de bijutier, contrazic obișnuitele previziuni și obligă la încetinirea ritmului lecturii sau la reluarea unor pasaje. Este seducția celui care surprinde continuu... Efortul de a intui raționamentul artistului va avea însă efect eliberator, inducând acea stare poetică prin care, ca un dar divin, spiritul se perfecționează, se potențează. Iată adevărata artă, cea care întotdeauna ne mântuie.”

Alice Țuculescu

Aforismul – paradox, metaforă, poezie, *Viața medicală*, XII, 5 (527), p.11, 4 februarie 2000.

- „Prețuit la superlativ de spirite elevate ale culturii românești, ca Tudor Vianu, Perpessicius, Alexandru Philippide ori Ștefan Aug. Doinaș, C.D. Zeletin ne oferă astăzi încă un volum de eseuri, *Amar de vreme*, în care adâncimea gândirii, erudiția, originalitatea, fervoarea intelectuală, limbajul interdisciplinar și eleganța stilului se răsfrâng asupra perceperii timpului propriu raportat la timpul universal.”

Prezentarea Editurii Vitruviu, C.D. Zeletin,
Amar de vreme, Editura Vitruviu, București,
2001, coperta a IV-a.

- „Lucrând pe o materie și pe texte extrem de dificile, accesibile doar unui grup de inițiați (chiar și în Italia), C.D. Zeletin acordă un spațiu mai extins, așa cum se cuvenea, sonetelor lui Dante, Petrarca, Michelangelo (...). C.D. Zeletin traduce aproape 200 de sonete într-o extraordinară limbă poetică română, sugerând tot farmecul și originalitatea textului italian, întreaga personalitate a autorului, respectând totodată sofisticata tehnică a sonetului...” [Despre C.D. Zeletin, *Sonetul în zorii, amiază și amurgul Renașterii italiene*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002.]

Geo Vasile

Sonetul italian, pasiunea de-o viață a poetului
C.D. Zeletin, *Viața medicală*, XIV, 42, p.11, 18
octombrie 2002.

- „C.D. Zeletin nu-și îngăduie alunecarea în sentimentalismul frivol prin definiție ori în familiaritatea grosieră pe care unii producători de amintiri se arată dispuși a o utiliza precum o, evident falsă, parolă de recunoaștere a autenticității. D-sa se complăce într-o lume « ideală », delicat artificioasă, pavăză împotriva impurităților celei reale, dar nu un refuz al ei arogant, brutal, ci mai curând o tentativă de ameliorare, de recuperare. Deloc un ascet sau un sceptic moroz, scriitorul nostru e un protocolar amiabil, un monden rafinat în maniera celui de al XVIII-lea veac. Discursul d-sale posedă o blândețe sapiențială ce ne duce cu gândul și la acel clasic tardiv care a fost Anatole France (...).

O pagină demnă de un foarte înzestrat memorialist! (Despre *O vizită la Tudor Arghezi*)” [Despre C.D. Zeletin, *Amar de vreme*, Editura Vitruviu, București, 2001.]

Gheorghe Grigurcu

Un aristocrat al scrisului, *Viața medicală*,
XIV, 39, p.12, 27 septembrie 2002.

- „Doctorul C.D. Zeletin are darul de a-și surprinde cititorii, de data aceasta nu în calitate de poet și traducător, ci de editor și de interpret al unor opere poetice meritorii. Este vorba de poezia medicului și profesorului Vintilă Ciocâlțeu (1890-1947), reeditată

într-un elegant volum *Adânc împietrit (...)*, ce inaugurează colecția *Scriitori medici români...*”

Geo Vasile

Protagonism neoromantic și elegie barocă,
Viața medicală, XV, 19, p.11, 9 mai 2003.

- „Traducerea lui C.D. Zeletin, acest monah penitent și taumaturg al marilor texte poetice ale lumii, este calea regală spre poemele lui Verlaine...”

Geo Vasile

Un taumaturg al textului poetic, *Viața medicală*, XV, 1, p.8, 7 ianuarie 2003.

Volume tipărite

1. MICHELANGELO, *Sonete*, tălmăcire, studiu introductiv, note și comentarii de C.D. ZELETIN. Cuvânt înainte de Acad. Tudor Vianu, E.L.U., București, 1964.
Premiul I și Medalia de aur la Concursul de carte, Edinburgh, Marea Britanie, 1965.
2. *Lirica Renașterii italiene*, tălmăcire și studiu introductiv de C.D. ZELETIN, Editura tineretului, „Cele mai frumoase poezii”, București, 1966.
Este prima antologie de poezie a Renașterii italiene care apare în limba română. Florilegiu conținând capodopere lirice ale lui Francesco Petrarca, Lorenzo de' Medici, Angelo Poliziano, Iacopo Sannazaro, Michelangelo Buonarroti, Vittoria Colonna, Galeotto del Carretto, Gaspara Stampa, Giordano Bruno.
3. CHARLES BAUDELAIRE, *Florile Răului*, E.L.U., București, 1968.
Ediția colectivă, reunind cele mai bune tălmăcirii în limba română apărute timp de un secol.
4. VALMIKI, *Ramayana*, repovestită de C. Rajagopalachari, două volume, în românește de S.E. DEMETRIAN, C.D. ZELETIN, G. COȘBUC, E.P.L., București, 1968.

5. **C.D. ZELETIN**, *Sonetul italian în Evul Mediu și Renaștere*, două volume, Editura Minerva, București, 1970.

Este cea dintâi mare antologie din țara noastră a sonetului. Ea reunește opera a peste 70 de poeți, începând cu școala siciliană (secolul al XIII-lea), marii poeți prerenașteniști ca Dante, Petrarca, Boccaccio, continuând cu marii artiști ai Renașterii ca Lorenzo de' Medici, Michelangelo, Giovanni Pico della Mirandola, Torquato Tasso etc., pentru a termina cu poeții-filozofi ai „Școlii Noi”, Giordano Bruno și Tommaso Campanella. Cele două volume cuprind deci peste patru secole de poezie.

6. **ALESSANDRO PARRONCHI**, *Michelangelo sculptor*, în românește de **C.D. ZELETIN**, Editura Meridiane, București, 1970.

7. **ALEXANDRINA ENĂCHESCU CANTEMIR**, *Portul popular românesc*, ediție îngrijită și studiu introductiv de **C.D. ZELETIN**, Editura Meridiane, București, 1971; retipărită în Japonia, Editura Kobusha Co., Ltd., Tokio, 1976.

Diplomă și Medalie la Expoziția Internațională de Carte, I.B.A., Leipzig, 1971. Albumul, alcătuit din 80 de planșe realizate în uleiuri, face parte dintr-un manuscris de cca. 1000 de planșe și este cea mai amplă lucrare de acest gen din etnografia românească. În realizarea planșelor, autoarea a fost ajutată de nepotul său, bun desenator, George Emil Palade, viitor laureat al Premiului Nobel pentru medicină (1974). Un prim volum a fost tipărit în 1939. Unică în felul și dimensiunile ei, lucrarea a fost solicitată autoarei încă de la începutul secolului de către Spiru Haret.

8. **ROMAIN ROLLAND**, *Viața lui Michelangelo*, în românește de **C.D. ZELETIN**, Editura Meridiane, București, 1971; ediția a II-a, 1995.

9. **CORNELIA COMOROVSCI**, *Literatura Umanismului și a Renașterii*, vol. I (Italia), Editura Albatros, București, 1972.

Cuprinde traduceri din italiană și latină de **C.D. ZELETIN**.

10. *Neapole*, text de C.D. ZELETIN, fotografii de HEDY LÖFFLER, Editura Meridiane, București, 1973.
11. MICHELANGELO BUONARROTI, *Sonete și crâmpie de sonet*, alcătuirea ediției, studiu introductiv, traducere, note și comentarii de C.D. ZELETIN, Editura Albatros, București, 1975.
Premiul Asociației Scriitorilor din București, 1975.
12. C.D. ZELETIN, *Călătorie spre transparență*, Editura Eminescu, București, 1977.
Carte de poezii originale. Cuprinde o selecție din cele mai reprezentative poezii scrise pe parcursul a două decenii, ordonate pe ideea atingerii de către propensiunea lirică a esenței, transparență pe care se structurează toate înfățișările lumii exterioare și sufletești.
13. MICHELANGELO BUONARROTI, *Scrisori urmate de Viața lui Michelagnolo de Ascanio Condivi*, două volume, alcătuirea ediției, traducere, studiu introductiv, note și comentarii de C.D. ZELETIN, Editura Meridiane, București, 1979.
14. C.D. ZELETIN, *Lirică franceză modernă. Florilegiu*. Editura Albatros, București, 1981.
Cuprinde un mănunchi de capodopere lirice, selectat după gustul tălmăcitorului, ale următorilor poeți de primă importanță ai literaturii franceze: Gérard de Nerval, Théophile Gautier, Charles Baudelaire, Stéphane Mallarmé, Paul Verlaine, Arthur Rimbaud, Guillaume Apollinaire, Paul Valéry.
15. C.D. ZELETIN, *Ideograme pe nisipul coridei*, Editura Cartea românească, București, 1982.
Este o carte de proză gnomică și filozofică, scrisă sub formă de aforisme și eseuri scurte.

16. MICHELANGELO, *Poezii, Opera omnia*, traducere, prefață, tabel cronologic, note și comentarii de **C.D. ZELETIN**, Editura Minerva, Biblioteca pentru toți, București, 1986.

Rodul unei munci de peste 25 de ani, volumul prezintă cititorul român, pentru întâia oară, opera literară integrală a divinului florentin.

17. **C.D. ZELETIN**, *Andaluzia*, Editura Cartea românească, București, 1986.

Volum de poezii originale cuprinzând, pe lângă o selecție de poezii reprezentative din ultimii ani, un grupaj de „sonete de odinioară”.

18. **AL. TZIGARA-SAMURCAȘ**, *Scrieri despre arta românească*, ediție îngrijită, studiu introductiv, cronologie, bibliografie și note de **C.D. ZELETIN**, Editura Meridiane, București, 1987.

Retipărirea, după 50 de ani, a unei părți semnificative din scrierile despre artă ale lui Al. Tzigara-Samurcaș, creatorul muzeografiei științifice românești.

19. **ȘT. ZELETIN**, *Burghezia română, originea și rolul ei istoric*, ediția a II-a, îngrijită de **C.D. ZELETIN**, Editura Humanitas, București, 1991.

Este prima reeditare a acestei opere fundamentale a lui Șt. Zeletin. C.D. Zeletin, îngrijitorul ediției, a adus elemente biografice inedite și a rectificat o seamă de erori pe care diferiții editori ai acestui mare gânditor le-au strecurat de-a lungul timpului.

20. **CHARLES BAUDELAIRE**, *Florile Răului*, în versiunea lui **C.D. ZELETIN**, Editura Univers, București, 1991.

Elaborată pe parcursul a 40 de ani, este prima traducere integrală a *Florilor Răului* de Charles Baudelaire, în viziunea unui singur poet, capodoperă tradusă parțial de mari personalități ale culturii noastre, ca N. Iorga, Tudor Arghezi, Ion Pillat, Perpessicius, Al. Philippide etc.

21. Șt. ZELETIN, *Neoliberalismul*, ediția a III-a, îngrijită de C.D. ZELETIN, Editura Scripta, București, 1992.
Urmând indicațiile lăsate în manuscris de către autor, C.D. Zeletin a îmbogățit ediția cu trei noi capitole, dintre care unul inedit.
22. MICHELANGELO, *Quindici sonetti. Cincisprezece sonete*, Versiune romena di / versiunea în limba română: C.D. ZELETIN, Editura Kriterion, București, 1992. Cu zece gravuri de Simona Bucan.
Ediție bibliofilă.
23. C.D. ZELETIN, *Respiro în amonte*, Editura Cartea românească, București, 1995.
Este un volum de studii, eseuri și contribuții de istorie literară. Dintre acestea din urmă, este suficient să amintim descoperirea de către C.D. Zeletin, într-un text latin din Evul Mediu, a adevăratei paternități a unicului sonet atribuit lui Leonardo da Vinci.
24. C.D. ZELETIN, *Gaură-n cer. Eseuri*, Editura Athena, București, 1997.
Tablete, axate pe o idee originală sau pe evocarea unei personalități.
25. C.D. ZELETIN, *Adagii*, Editura Athena, București, 1999.
O carte de aforisme și proză apoftegmatică, echilibrându-se – în opera autorului – cu volumul *Ideograme pe nisipul coridei*.
26. C.D. ZELETIN, *Amar de vreme*, Editura Vitruviu, București, 2001.
Autorul adoptă formula evocării-eseu, cu valoare deopotrivă istoriografică și estetică.

27. **C.D. ZELETIN**, *Sonetul în zorii, amiaza și amurgul Renașterii italiene*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002.

Florilegiu din poeții: Francesco d'Assisi, Guido Guinizelli, Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Lorenzo de' Medici, Michelangelo Buonarroti, Francesco Berni, Gaspara Stampa, Giordano Bruno, Tommaso Campanella. Ediție restrânsă și revizuită a *Sonetului italian în Evul Mediu și Renaștere* (1970).

28. **C. DIMOFTACHE ZELETIN**, *Ștefan Zeletin. Contribuții documentare*, Editura Corgal Press, Bacău, 2002.

Recent, colecția „Cărți fundamentale ale culturii române” a publicat *Burghesia Română și Neoliberalismul* de Ștefan Zeletin. Raportate la importanța acestor lucrări, capodopere ale gândirii sociologice românești, documentele privitoare la viața filozofului sunt puține și conțin unele erori. C.D. Zeletin publică un număr apreciabil de documente inedite din arhivele românești și străine (cca. 250 de pagini), utile viitorului biograf al filozofului.

29. **PAUL VERLAINE**, *Poèmes. Poezii*, Traduceri de ȘT.O. IOSIF și **C.D. ZELETIN**, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2002.

O selecție operată de editorul care s-a oprit la acele texte unde arta celor doi traducători intră în consonanță.

30. **VINTILĂ CIOCĂLTEU**, *Adânc împietrit. Poezii*, Ediție îngrijită de **C.D. ZELETIN**, Editura Cartea universitară, București, 2003.

Ediție de lux a unui important scriitor medic, biochimist de notorietate mondială și poet reprezentativ pentru marele curent al *Gândirii*. Anexa documentară cuprinde mărturii inedite asupra tragicei morți a acestui savant și profesor universitar, cea dintâi victimă a pătrunderii agresive a bolșevismului în universitatea bucureșteană.

31. **C.D. ZELETIN**, *Florilège français. Florilegiu francez*, Editura Pandora-M, Târgoviște, 2005 (sub tipar).
Florilegiu din poezii Alfred de Vigny, Théophile Gautier, Charles Baudelaire, Stéphane Mallarmé, Paul Verlaine, Arthur Rimbaud, Émile Verhaeren, Guillaume Apollinaire. Ediție bilingvă, reproducând *Florilegiul francez* din 1981, revizuită însă și cu doi poeți nou introduși: Alfred de Vigny și Émile Verhaeren.
32. **ALEXANDRU TZIGARA-SAMURCAȘ**, *Memorii III, 1919-1930. Lupta vieții unui octogenar*, Ediție îngrijită și Studiu introductiv de **C.D. ZELETIN**, Editura Meridiane, București, 2003.
33. **G. TUTOVEANU**, *Albastru. Poezii alese*. Ediție alcătuită de Mircea și Sergiu Coloșenco. Bibliografie de Al.Tutoveanu și **C.D. ZELETIN**. Traduceri în franceză de **C.D. ZELETIN**. Editura Sfera, Bârlad, 2003.
34. **C.D. ZELETIN**, *Marea pianistă, principesa Elena Bibescu, născută Kostaki Epureanu, și începuturile carierei pariziene a lui George Enescu. Cronică*, în pregătire (circa 700 pagini).
Este o cercetare muzicologică masivă, densă în date inedite, privitoare la „prima vice-mamă” a lui Enescu, care i-a intuit cea dintâi geniul componistic și l-a impus cu putere în conștiința artistică pariziană.
35. **C. DIMOFTACHE ZELETIN**, *Doctorul Alexandru Brăescu. 1860-1917. Întemeietor al învățământului universitar de psihiatrie din Moldova, ctitor al Spitalului Socola din Iași. Contribuții documentare* (circa 350 pagini), sub tipar la Editura Corgal Press, Bacău, 2005.
Este un studiu de iatroistoriografie consacrat unei figuri de mare însemnătate a medicinei românești, psihiatru de înalt prestigiu în lumea medicală și intelectuală a vremii, unul din primii europeniști din România, intelectual de cultură engleză – o raritate pe atunci – și franceză, cel dintâi profesor de psihiatrie al Facultății de Medicină din Iași și creator al Așezămintelor Socolei.

36. **C.D. ZELETIN**, *Scânteind ca Sirius... Scrisorile de tinerețe ale Zoei G. Frasin către G. Tutoveanu. Comentariu urmat de Contribuții documentare la biografia poetului G. Tutoveanu*. Editura Sfera, Bârlad, 2004.
- „Cartea este importantă și pentru un viitor cercetător psihanalist al vieții marelui poet și matematician **Ion Barbu (Dan Barbilian)**, Zoe G. Frasin fiind mătușa sa” (*Top Business*, XII, 21, p.13, 20-26 mai 2004).
37. **CHARLES BAUDELAIRE**, *Florile Răului*, Traducere, cronologie, note și comentarii de **C.D. Zeletin**. Editura a II-a, ilustrată cu desene de **Charles Baudelaire**. Ediție bibliofilă. Editura Aldine, București, 2004.
- „Cel dintâi traducător în românește al integralei *Florilor Răului*, C.D. Zeletin, ne oferă o nouă ediție revăzută a acestei capodopere. Volumul (legat în piele naturală) este ilustrat cu desene ale marelui poet francez” (*Săptămânalul internațional Top Business*, XII, 21, p.13, 20-26 mai 2004).
38. **AL. TZIGARA-SAMURCAȘ**, *Memorii IV, 1920-1940. Lupta vieții unui octogenar*. Ediție îngrijită, cronologie și studiu introductiv de **C.D. ZELETIN**. Sub tipar la Editura Meridiane, București.

Cuprins

Mărturisire..... 5

CĂLĂTORIE SPRE TRANSPARENTĂ

Chiar și clintirea unui gând mă doare.....	9
Asupra lumii	10
Mă strigă... ..	11
Sub ploaia străvezie și tactilă... ..	12
Călătorie spre transparentă	13
Cine să mai întârzie.....	14
Vin mâinile de fum ale-amintirii.....	15
Suflete, știi câte... ..	16
Sustras freaticelor pânze.....	18
Ochii mulți	19
Desăvârșirea capătă reticul... ..	20
Harfă istovită	22
Spre cămara dinăuntru... ..	23
Ascult nesfârșirea ninsorii... ..	24
Faleză sălbatică.....	25
În legănare	27
Fum de frunze.....	28
Sosește ora târzie... ..	30
Ziua	31
Cimitir pe zare	33
Rare păsări sălbatice.....	34

Măinile lui Enescu.....	36
În liniștea interioarei mări... ..	37
Perpetuum.....	38
În candida frățietate.....	39
Sărutul.....	41
În gând cu simpla întrebare... ..	42
Ninsoarea sacră.....	43
Adormirea plajei	45
<i>Musica aperta</i>	47
Cochilii	48
Cântecul desăvârșirii.....	50
Inscripție pe o piatră	51
De-un timp, de pretutindenii... ..	53
În jilț înalt	54
Pentru uitarea murmurului.....	55
Ca într-o apă limpede.....	57
Întoarcere.....	59
Printre cuvinte	61
Împreună	62
Ninge în parcul statuar.....	64
Cocorul	65
O cafea.....	67
Murmure sub imn	69
Extaz nocturn.....	70
Memorie	72
<i>Aequo animo</i>	73
Dezmortire	74
Suna cascada... ..	76
După ploaie	77
Cântec de silf	79
Pierí în cristalul nevieții... ..	80
În largul fantomaticei naturi... ..	81
Deasupra recii lespezi	82
Final	83
Arpegii de primăvară.....	84
Sărut.....	85
Trecutul.....	87

ANDALUZIA

Macul	91
Întinerind, întinerind.....	92
Actorii	93
În hulubărie	94
Noaptea nomazilor.....	95
Linște	96
Firul ierbii	97
Nu-i mai ajunge sufletului... ..	99
Furtună	101
Către Maria	102
Valea regilor	104
Plop.....	106
Deșteptare.....	107
Cupa.....	108
Morminte	109
Pâclă în parc.....	111
De vârstă	113
Cartuș hieroglif	114
Strună ruptă.....	115
Ezitare.....	116
Elegie la casa din pădure.....	118
Trei columbe	120
Ziurel de ziuă	121
Geniul solitudinii	123
Clipe de absență	124
Patru cărți poștale.....	126
Noapte de iarnă.....	130
Note fundamentale pentru cele patru anotimpuri	132
Firul de nisip	133
<i>Mattinata</i>	134
La râpa mirifică.....	135

Ora cerului	137
Printre statui	139
Seară la mare.....	140
Andaluzia	142

Sonete de odinioară

Întâmplare cu poetul G. Tutoveanu	147
Târg după răsccoală.....	148
Fereastra mea.....	149
Costache Conachi	150
Ruini.....	151
Somnul viei	152
Un fluture.....	153
Noaptea pădurii	154
Bunica și nepotul.....	155
În tribunal	156

CURRICULUM VITAE

Scriitorul C.D. Zeletin	159
Părerii critice	161
Volume tipărite	169

Sponsori:

MÂNDRA S.A. Bârlad

VICTOR DAN ȘOVĂREL

ELENA MONU

CONSTANTIN TIGELIU CRĂIESCU

ANGELU ANDREI

S.C. AUDIT EXPERTCONT Bârlad

Tipărit la:
S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
Str. Republicii 85
Tel./Fax: 0235 424170

Mihail-Dumitru Israil (1908-1998), avocat, s-a născut într-o familie de intelectuali, originară din Rășinari, sat în Mărginimea Sibiului, care a dat culturii românești valori fundamentale, dintre care ar fi suficient să-l amintim pe Octavian Goga, văr cu tatăl său.

După absolvirea Liceului „Sfântul Sava” și a Facultății de Drept din București, a obținut Doctoratul în Științe Juridice la Universitatea Sorbona din Paris (Franța), cu teza *Le Marché Monétaire Roumain*, sub conducerea ilustrațiilor Charles Rist și Albert Aftalion.

Practică avocatura și apoi intră prin concurs în corpul referenților tehnici de specialitate ai Băncii Naționale a României, fiind concomitent și asistentul marelui economist, ministru și universitar, profesorul Gh. Tașcă, la Catedra de Economie Politică a actualei Academii de Științe Economice și apoi conferențiar universitar al Facultății de Drept din București.

Se căsătorește în anul 1936 cu Adriana Palade, profesoară de istorie și geografie, sora mai mare a lui George Emil Palade, primul român laureat al Premiului Nobel (1974), creatorul biologiei celulare.

Participă la cel de Al Doilea Război Mondial, este rănit și decorat de mai multe ori.

Fire blândă, inteligentă și echilibrată, de o moralitate impecabilă, suflet luminos, știind că până la urmă va traversa Răul și tot Binele va învinge, a suportat cu stoicism lovituri dureroase, epurarea și marginalizarea de către regimul instaurat în România după 23 August 1944.

Povestitor cu mult farmec personal și memorie excelentă, amintirile, relatările de pe front sau din sălile de tribunal rămân o oglindă a secolului al XX-lea din România interbelică, din perioada comunistă și de după anul 1989.

O amplă și interesantă mărturisire dintr-un veac zbuciumat!

ISBN 978-606-573-535-4

9 786065 735354 >